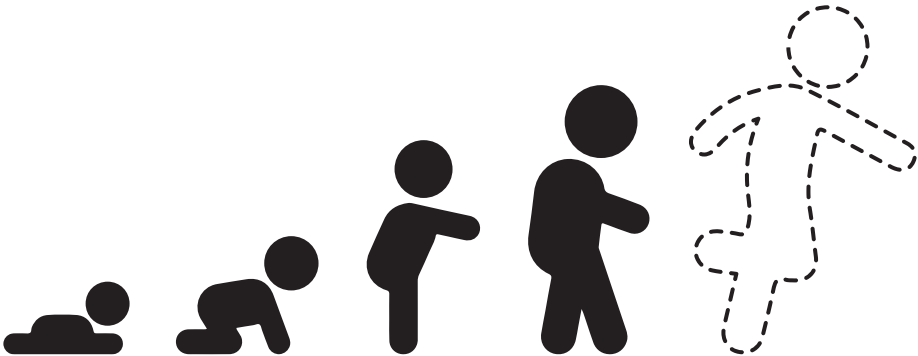

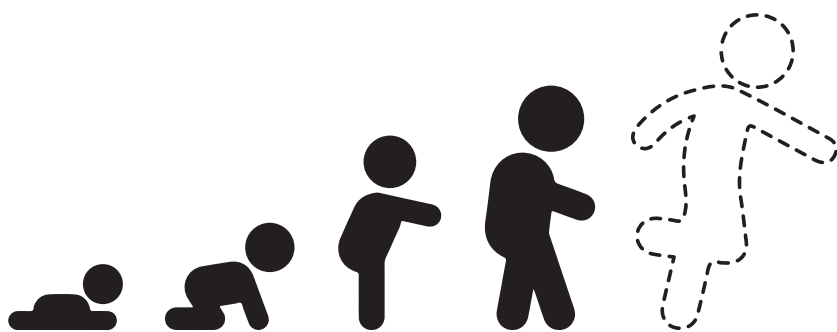
ขอให้ลูกของฉันท เป็นรายสุดท้าย

ในโครงการขับเคลื่อนนโยบายชั้นนำสังคม ประจำปีงบประมาณ 2564
เรื่อง โครงการขยายผลงานพิเคราะห์เหตุการณ์ในเด็ก
จากสิ่งที่ค้นพบสู่นโยบายและการปฏิบัติจริง

ประจวบ ผลิตผลการพิมพ์
รศ.นพ.อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์

ขอให้ลูกของฉันท เป็นรายสุดท้าย

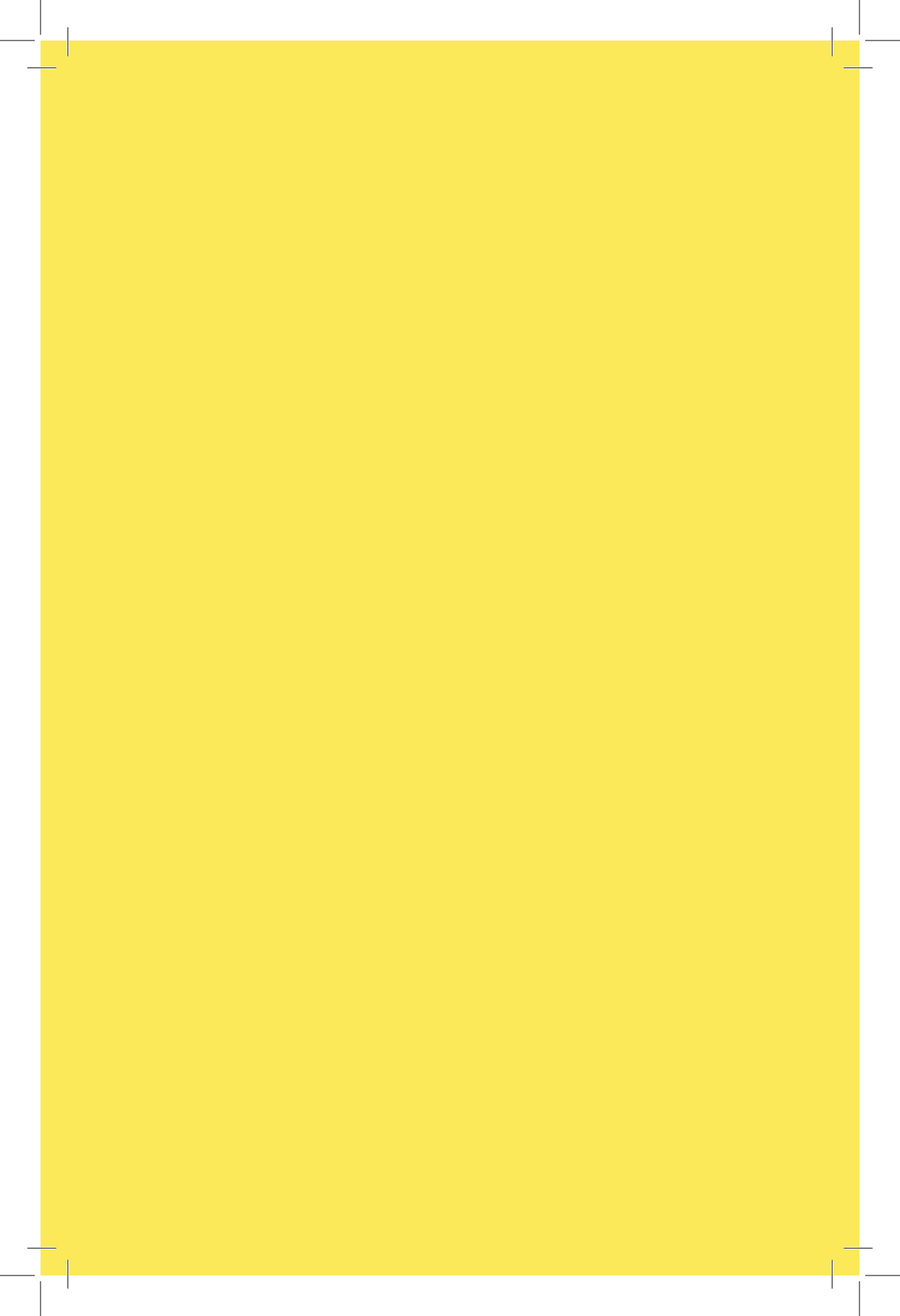
ประจวบ ผลิตผลการพิมพ์

รศ.นพ.อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์

ในโครงการขับเคลื่อนนโยบายซีเอ็นจีสังคม ประจำปีงบประมาณ 2564

เรื่อง โครงการขยายผลงานที่เคราะห์เหตุการณ์ตายในเด็กจากสิ่งที่ค้นพบสู่นโยบายและการปฏิบัติจริง

ชื่อเล่ม: ขอให้ลูกของฉันเป็นรายสุดท้าย
ผู้แต่ง: นายประจวบ ผลิตผลการพิมพ์, ศศ.นพ.อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์
จัดพิมพ์และเผยแพร่: สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล
ออกแบบโดย: ทีมงาน CDR และนายที ชำอินทร์
เดือน/ปีที่พิมพ์: มิถุนายน 2566
พิมพ์ที่: สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล
ISBN: 978-616-443-815-6
ข้อมูลการติดต่อ: น.ส.นุจนา กันแก้ว ฝ่ายประกอบการสังคมและเครือข่ายสัมพันธ์
สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล
ที่อยู่ 999 ถ.พุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา จ.นครปฐม 73170
โทร: 084 6770594
www.thaicdr.com
www.csip.org

สารบัญ

คำนิยม 1
จากใจผู้เขียน 2
บทนำ 3

แม่ครับ...ผมอยากเป็นหมอ 9

ล้ม...หลานของยาย 23

เพลิงนรก 34

ยายเหนื่อยเพราะหนู
มามากแล้ว 4

สายน้ำที่พลัดพราก 16

เกม...คิดถึงแม่ 29

ยายขอโทษ...ยายผิดเอง **43**

คู่ขวัญไม่มีวัน
จะพรากจากกัน **58**

ซน **66**

เด็ก ๆ ต้องนั่ง "คาร์ซีต"
49

ลูกหน้าคว่ำ ในกะละมัง
62

เหตุที่ทำให้เด็กไทยจมน้ำตาย
70

รศ.ดร.อุทัยศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์

ผู้อำนวยการสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล

หัวหน้าศูนย์วิจัยเพื่อเสริมความมั่นคงวัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี

หัวหน้าโครงการที่วิเคราะห์เหตุการณ์ตายในเด็ก
ในโครงการขับเคลื่อนนโยบายซีเอ็นซี ๖ ประจําปีงบประมาณ 2564
เรื่อง โครงการขยายผลงานที่วิเคราะห์เหตุการณ์ตายในเด็กจากสิ่งที่ค้นพบสู่นโยบายและการปฏิบัติจริง

จากใจผู้เขียน

หลายครั้งของการอบรมหรือประชุมในงาน “พิเคราะห์เหตุการณ์ตายในเด็ก” ผมมักจะได้รับคำถามมาว่า ทำอย่างไร? คุณพ่อคุณแม่ ญาติพี่น้องผู้สูญเสีย รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ จึงยินดีให้คำตอบให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุร้ายอันน่าเศร้าสลดที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน แรก ๆ ผมรู้สึกอึ้ง และไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไรดี แต่เมื่อได้มานั่งทบทวน ก็พบว่า เพราะ “ใจ” ของพวกเราทีมทำงานนั่นเอง

ก่อนที่จะลงพื้นที่ พวกเราจะทราบข้อมูลเบื้องต้น และทุกครั้งจะพูดคุยแลกเปลี่ยนกันในทีม แล้วก็รู้สึกตรงกันว่า “ถ้าเหตุอันน่าสลดใจนี้ หากเกิดขึ้นกับเราจะรู้สึกอย่างไร? และ “พวกเราจะมีส่วนแก้ไขให้ปัญหานี้ดีขึ้นบ้างได้อย่างไร?”

และนี่เอง ที่ผมเชื่อว่า คุณพ่อคุณแม่ ญาติพี่น้องผู้สูญเสีย รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ต่างรับรู้ความรู้สึกจริงใจนี้จากพวกเราได้

ทุกครั้งของการลงพื้นที่ เราจึงได้รับความร่วมมือร่วมใจจากทุกท่านที่ได้กล่าวมาในทุกเคส ตลอดระยะเวลากว่า 12-13 ปี ที่ผ่านมา

ความต้องการมีส่วนช่วยแก้ไขปัญหา เพื่อให้เด็ก ๆ มีความปลอดภัยในสังคมมากขึ้น ทำให้เราพยายามขยายผล โดยการติดตามการแก้ไขปัญหของหน่วยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการรณรงค์ในสารพัดรูปแบบ ทั้งการจัดทำสื่อต่าง ๆ การให้สัมภาษณ์ การเปิดเวที แลกเปลี่ยน การจัดอบรมเสวนาเพื่อความปลอดภัยในเด็ก เพื่อชี้ให้ตระหนักถึงปัจจัยเสี่ยง ปมปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหาอย่างตรงไปตรงมา

ส่วนความหวังของเรา ก็ยังคงเป็นความหวังเหมือนเมื่อ 10-20 ปีที่ผ่านมา นั่นก็คือความหวังว่า บรรดาหน่วยงานที่มีทั้งทุน อำนาจ และมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบดูแล จะได้มุ่งมั่นแก้ไขปัญหาย่างจริงจังรู้ร้อนรู้หนาว และกระฉับกระเฉงยิ่งกว่านี้ให้มากที่สุด เพื่อให้เด็ก ๆ ในบ้านนี้เมืองนี้ ได้อยู่อย่างปลอดภัยและมีความสุข

ประจวบ พลิตผลการพิมพ์

ฝ่ายสื่อสารสาธารณะ มูลนิธิส่งเสริมความปลอดภัยในเด็ก

บทนำ 1

จากเรื่องจริง ผู้ ร้องเล่า “ขอให้ลูกของฉันเป็นรายสุดท้าย!”

นี่คือประโยคที่พวกเราได้ยินบ่อยที่สุด ตลอดระยะเวลา 12 ปี
แห่งการสัมภาษณ์พ่อแม่ของเด็ก ๆ
ที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ และความรุนแรง

ทุกถ้อยคำที่ปวดร้าวจากความสูญเสีย...เหมือนเป็นสัญญาณที่ส่งถึงทุกหน่วยงาน
ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนที่มีหน้าที่รับผิดชอบ
ให้ดีขึ้นมาได้แล้ว และเร่งแก้ปัญหาอย่างจริงจังและจริงจังให้มากกว่านี้

รวมทั้ง ส่งสัญญาณถึงสังคมด้วยว่า ทุกชีวิตล้วนมีค่า
อย่าประมาทอย่างเด็ดขาด !

ประจวบ พลิตผลการพิมพ์

ฝ่ายสื่อสารสาธารณะ มูลนิธิส่งเสริมความปลอดภัยในเด็ก

บทนำ 2

ทุกเหตุการณ์การเสียชีวิตของเด็กและเยาวชนจากอุบัติเหตุนั้น เมื่อทำการวิเคราะห์จะพบว่า มีรากเหง้าของเหตุ (root causes) 3 เหตุประกอบกัน คือ 1. พฤติกรรมของเด็กและเยาวชน 2. ระบบการคุ้มครองดูแล และ 3. สิ่งแวดล้อม-ผลิตภัณฑ์รอบตัว

ซึ่งหากมีความเข้าใจในรากเหตุทั้งสามประการแล้ว จะสามารถจัดการให้เกิดการป้องกันการเสียชีวิตในเด็กและเยาวชนรายอื่น ๆ ได้

เมื่อท่านได้อ่าน จากเรื่องจริงสู่บทความในเล่มนี้ *“ขอให้ลูกของฉันเป็นรายสุดท้าย”* ท่านจะพบว่า ปัจจัยอันนำมาสู่ความตาย มักเกิดจากจุดอ่อนของระบบการคุ้มครองดูแล สิ่งแวดล้อม และผลิตภัณฑ์รอบตัวเด็ก ถือเป็น การละเมิดสิทธิเด็กอย่างรุนแรงทั้งจากนิยามสิทธิใน พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก และอนุสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

เพื่อสื่อสารสาเหตุการตายและแนวทางป้องกันสู่สาธารณะ ให้ประชาชนมีความตระหนักในความเสี่ยง ใ้รู้ เข้าใจ และปฏิบัติตามแนวทางป้องกัน เพื่อมิให้เกิดเหตุการณ์ตายซ้ำในเด็กรายอื่นอีก การทำสื่อในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ในช่องทางต่าง ๆ จึงความจำเป็นไม่น้อย

นั่นรวมทั้ง การคัดสรรบทบันทึกการลงพื้นที่ ทำงานหาข้อมูลเชิงลึก กรณีเด็กเสียชีวิตจากอุบัติเหตุและความรุนแรง แล้วนำมาร้อยเรียงเพื่อนำอ่าน ชวนติดตาม ก็เป็นอีกหนทางหนึ่งซึ่งหวังว่าจะได้นำความรู้ความเข้าใจและลดปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ อันจะนำมาสู่ความปลอดภัยของเด็ก ๆ และนำมาสู่ความสุขให้แก่ครอบครัวและสังคม

ศส.uw.อดิศักดิ์ พลิตผลการพิมพ์

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล

ยายเหนื่อยเพราะหนู

มามากแล้ว

”

ก่อนที่จะวูบหมดสติ ยายคิดถึง...วันที่ล้มตามยายมาช่วยงาน
ทำความสะอาดบ้าน วันนั้นยายทิ้งเบาะแรงที่ได้หลานมาช่วย
ทิ้งเบาใจที่ยายหลานได้อยู่ใกล้ ๆ กัน
มันเป็นวันที่ยายยิ้มได้อย่างเต็มยิ้ม

ยายยังจำได้เสมอที่หลานบอกกับยายว่า

*“หนูอยากกลับไปเรียนต่อแล้ว พอวันหยุดหนูจะมาช่วยยาย
ยายจะได้ไม่เหนื่อย...ยายเหนื่อยเพราะหนูมามากแล้ว”*

”

“ฉันเห็นมันออกไปตั้งแต่ตี 3”

เพราะว่าป้าแจ้วต้องออกไปซื้อเนื้อสัตว์ผักสด เพื่อมาทำกับข้าวขายในตอนเช้า จึงต้องตื่นนอนในเวลานั้น

“เห็นรีเปล่ามันออกไปกะใคร?” ยายพรถามเครียด

แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่ “ส้ม” หลานสาววัย 14 จะหายออกจากบ้านตอนตี 2 ตี 3

“จะมีใครหละ ถ้าไม่ใช่ไอ้แดนผัวเก่าของมัน”

แม้จะรู้สึกแยะ ๆ กับคำว่า “ผัวเก่า” ของหลานสาววัยแค่ 14 แต่ยายพรไม่เคยลืมว่ามันคือไอ้แดนหนุ่มวัย 25 ที่ได้เรียน ไม่ได้ทำงานทำการ แถมยังพานั่งส้มไปอยู่กินกัน ประสาผัวเมีย แต่แล้วก็เลิกกรากันหลังจากอยู่ด้วยกันเกือบ 2 เดือน

2 เดือนที่ส้มทิ้งการเรียน ยิ่งช่วงโควิดระบาดที่มาพร้อมนโยบาย Learn from home ส้มก็หายไปจากระบบโรงเรียน แม้ว่าจะกลับมาบ้านอาทิตย์ละ 1-2 ครั้ง ก็เพื่อมาขอเงินยาย นอกนั้นก็ได้นั่งช้อนมอเตอร์ไซค์อยู่ในขบวนกับเพื่อน ๆ ขาวแว้น

แต่สุดท้ายก็มาบอกยายว่า “หนูเลิกกะมันแล้ว” “หนูไม่อยากจะเรียน อยากไปทำงานกับยาย”

ยายพรเองก็รู้ว่าทำถูกหรือทำผิด ที่แม่เคยห้ามแต่สุดท้ายก็ตามใจ ทั้ง ๆ ที่จู่ ๆ หลานก็ขนเสื้อผ้าไปอยู่กินกับไอ้แดน

ทั้ง ๆ ที่ยายเองก็ปากร้ายใจเล่น เคยทั้งดูดาทั้งเขี่ยนตี แต่หลายปีนี้ก็พบว่ายิ่งด่ายิ่งตี หลานยิ่งประชดยิ่งเตลิด บางวันถึงกับหายหัวไปนอนบ้านเพื่อน

ยิ่งก่อนหน้าที่จะไปกับไอ้แดน นังสั้มก็กลับบ้านหลังจากที่ยายหลับไปแล้ว เที่ยงคืน ตี 1 ตี 2 อย่างสม่ำเสมอ ทำให้ยายตั้งใจเสียทั้งเป็นห่วง จะด่าจะเขี่ยนตีกก็กลัวมันจะหนี ยายไปอีก

และที่ยายกังวลที่สุดก็คือ...มันจะเดินตามรอยแม่ของมัน

แม่ของสั้มทุกวันนี้ยังอยู่ในเรือนจำ ต้องคดีถึง 30 ปี ในข้อหา “ค้ายาเสพติด” ส่วน “พ่อ” แทบไม่ต้องพูดถึง เพราะเขาทิ้งลูกสาวตั้งแต่สั้มยังแบเบาะ

วันเวลา 65 ปี สอนให้ยายพรต้องอดทนและเข้มแข็ง มิฉะนั้นทุกคนในบ้าน จะอดตายกันหมด ทั้งหลานสาว 7 ขวบ ที่เพิ่งสู่ชั้นประถม เจ้าสั้ม และสามีที่เจ็บออด ๆ แอด ๆ ด้วยโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ที่ทั้งหมดนี้ล้วนแต่ต้องยังชีพด้วยงานรับจ้างทำความสะอาดบ้านของยายพร

นี่คือนะที่ยังมีงานแทบทุกวัน ทั้งออเดอร์จากหมู่บ้านในละแวกนี้ และทั้งจากลูกค้าเก่าที่ถูกใจในฝีมือของยายพร แม้สุขภาพร่างกายในวันนี้จะไม่ดีเท่าวันวาน อาการหน้ามืดวูบไปก็ยังมีในบางครั้งว นี่ไม่นับอาการปวดร้าวหลังไหลที่กลายเป็นเรื้อรังจนทุกวันนี้ แต่ยายจะไม่บ่นให้เสียลูกค้าอย่างเด็ดขาด

“ยาย...นังสั้มมันตายแล้วนะ !!!”

เหมือนฟ้าผ่าฟาดเปรี้ยงเข้าหัวใจ ถังน้ำในมือยายพรหลุดมือ น้ำนองพื้น ในขณะที่มือขวากำโทรศัพท์แน่น “อะไรนะ... มันไปทำอะไร? ที่ไหน?” ยายร้องถามเสียงลั่น

“มันซ่อนมอไซค์กับไอ้แดน ไปแวนกับเพื่อนๆ แล้วไปลี้มอยู่แถวหน้าบ้มน้ำบ่แก้วส หน้าปากซอย หัวฟาดพื้นทั้งคู่อ...”

ยายฟังได้แค่นั้น โทรศัพท์ก็หลุดจากมือ ยายทรุดตัวลงพื้นแล้วปล่อยโฮลั่น

ก่อนที่จะวูบหมดสติ ยายคิดถึง... วันที่สี่ตามยายมาช่วยงานทำความสะอาดบ้าน วันนั้นยายทั้งเบาแรงที่ได้หลานมาช่วย ทั้งเบาใจที่ยายหลานได้อยู่ใกล้ ๆ กัน

มันเป็นวันที่ยายยิ้มได้อย่างเต็มยิ้ม ยายยังจำได้เสมอที่หลานบอกกับยายว่า

“หนูอยากกลับไปเรียนต่อแล้ว พอวันหยุดหนูจะมาช่วยยาย ยายจะได้
ไม่เหนื่อย....”

“ยายเหนื่อยเพราะหนูมามากแล้ว”

วิเคราะห์

ปัจจัยเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก คือ

เด็กขาดเรียนบ่อยมาก กระทั่งถึงกับไปอยู่กับเพื่อนชายรุ่นพี่ โดยตาและยายไม่สามารถห้ามปรามได้

สิ่งของ วัสดุเสี่ยง ที่ทำให้เด็กตายโดยตรง คือ

มีการซื้อจักรยานยนต์ ซึ่งขับขี่ในลักษณะแข่งความเร็วกับคันอื่น ๆ บนถนน

สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่เสี่ยง คือ

พื้นถนนที่มีลักษณะเป็นพื้นเปียก และเต็มไปด้วยรอยแตกและขรุขระเป็นทางยาว

จุดอ่อนของผู้ดูแลเด็ก คือ

เด็กมีคุณตาที่มีปัญหาสุขภาพ มีเพียงคุณยายที่ต้องออกจากบ้าน ตั้งแต่เช้ายันค่ำ ดังนั้นจึงไม่สามารถดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด

จุดอ่อนของชุมชน สังคม คือ

มีลักษณะต่างคนต่างอยู่ เหตุเพราะปัญหาความยากจนที่ต่างคนต่างต้องดิ้นรนทำงานใช้แรงงานเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่อยู่ห่างไกลจากชุมชนใหญ่ที่เศรษฐกิจดีกว่า

แม่ครับ...

ผมอยากเป็นหมอ

แต่ในขณะที่ไอซ์กำลังเดินนำหน้าแม่คเพียงไม่กี่ก้าว
กำลังจะก้าวผ่านรถกระบะเพียงแค่ก้าวเดียว...
เขาก็รู้สึกเหมือนมีลมวูบเข้ามา
แล้วมีวัสดุใหญ่ ๆ แข็ง ๆ พุ่งเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว
จากนั้นความรู้สึกทั้งมวลก็วูบดับไปทันที....

ไอซ์ล้มกลิ้งอยู่บนถนนแล้วหมดสติ
เนื่องจากมีรถมอเตอร์ไซด์ขับขีมาด้วยความเร็ว
กระทิงพุ่งเข้าชนน้องไอซ์ขณะเดินข้ามทางม้าลาย
จนกระเด็นไปเกือบ 10 เมตร

“จะสามทุ่มอยู่แล้ว ไอซ์ยังไม่กลับบ้าน?”

แม่นา มองนาฬิกาบนกำแพง แล้วบ่นถึงลูกชายวัย 13 ของตัวเอง

“เพิ่งขึ้น ม.1 รีอ่านกลับดึก ๆ ตื่น ๆ อีกแล้ว กลับมาต้องซัดให้νωม”

“ไม่เอาว่า เด็กมันกำลังวัยรุ่น ไปทำอย่างนั้นมันจะหนีออกจากบ้านไม่กลับเลย”

ลำเนาหนุ่มวัย 29 สามี่ใหม่ของแม่นา เตือนอย่างคนที่เข้าใจวัยรุ่น

“นี่กว่าชั้นแก่กว่าเธอแล้ว เลยไม่เข้าใจลูกงั้นดิ”

แม่ไอซ์ตัดพ้อสามี่หนุ่ม ทั้ง ๆ ที่ใจออกจะชื่นชมเขาที่เป็นได้ทั้งเพื่อนและพี่ของลูกชาย

“อย่าห่วงมากนักเลย วันก่อนไอซ์มันยังบอกฉันว่า โตขึ้นมันอยากเป็นหมอ ดูจากผลการเรียนของมันแล้ว ฉันว่ามันได้อยู่นะ”

หลังเลิกเรียนที่ลานหญ้าสนามฟุตบอล ไอซ์เหม่อมองไปบนฟ้า เขาคิดถึงพ่อเหลือเกิน พ่อที่เป็นเหมือนเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นทั้งเพื่อนเล่นเพื่อนคุย เป็นทั้งพี่ที่คอยกอดและปลอบโยน แต่หลังจากพ่อแยกไปมีครอบครัวใหม่เมื่อ 2 ปีก่อน ช่องว่างระหว่างเขากับพ่อ ที่นับวันจะถ่างกว้างมากขึ้น ๆ ก็คงเป็นเพราะพ่อกำลังไอซ์น้อยลง ๆ กระทั่งหายไปเลยมากกว่าปีแล้ว

ด้วยความคิดถึง วันนั้นเขารวบรวมความกล้า ต่อรถเมล์ไปหาพ่อที่บ้านเมียใหม่ในช่วงเย็นหลังเลิกเรียน

แต่สิ่งที่ไอซ์สัมผัสได้ มันคือความรู้สึกห่างเหิน เย็นชา พ่อคุยกับเขาเหมือนคนแปลกหน้า ในขณะที่หลายครั้งสายตาของพ่อเหลือวมองเมียใหม่ที่นั่งหน้าบั้งดูทีวี

ไอซ์ยังไม่อยากกลับบ้าน คุณยายใจดีที่รอเขาไม่ใช่คำตอบ เพราะสิ่งที่พอจะเยียวยาหนุ่มน้อยในยามนี้ได้บ้างก็คือ “ไอ้เอ็ม” “ไอ้แม็ค” เพื่อนรักร่วมชั้นเรียน ม.1 และห้องเช่าแคบ ๆ ของไอ้เอ็มที่มีคอมพิวเตอร์จอแรมสูง ๆ อยู่ 1 ตัว เน็ตก็แรง แกรมพี่ชาย ไอ้เอ็มกว่าจะก้าวเท้าเข้าบ้านก็ 3 ทุ่มกว่า ที่นี่คือเซฟเฮาส์ดี ๆ ที่สามสหายเล่นเกมกันอย่างลืมนวันเวลา และลืมนโลกเศร้า ๆ ไปนี่

5 โมงเย็นของวันศุกร์ที่ 16 ก.ย. 2565 ก็ไม่ต่างจากทุกเย็นที่ผ่านมา หลังเลิกเรียนสามสหาย เอ็ม ไอซ์ แม็ค หลังเสร็จสิ้นภารกิจซื้ออาหารขนมเครื่องดื่มที่ร้าน 7-11 แล้วก็ตรงดิ่งสู่เซฟเฮาส์ของพวกเขาบนแฟลต

“บุกบิยงระเบิดเลย” พวกเขากำลังเฝ้ามันส์กับเกมยิง FPS

“โห...เข้ายิงโซนนี้ดีวะ” เพื่อนเชียร์กันลั่น

“เรารู้วันนี้จะเป็นวันสุดท้ายที่เราจะมาที่นี่แล้วอะ”

“เป็นไรไอซ์ จะลาตายปะวะ” แม็คพูดจบแล้วมองหน้าเอ็ม สองคนหัวเราะลั่น

ไอซ์สีหน้าสลด “ใกล้สอบละ หนังสือยังไม่อ่านสักตัว”

เพื่อนหยุดหัวเราะแล้วมองหน้ากันอย่างเข้าใจ

“เฮ้ย...นั่งวดนี้เล่นยันหว่างเลย” แม็คพูด

“ไอ้บ้า..ได้ตายกันพอดี” สามสหายหัวเราะเกือบจะพร้อมกัน

1 ทุ่มครึ่ง สามหนุ่มพากันเดินลงมาจากห้องพัก มาซื้อข้าวกินที่แผงขายข้าวแกงด้านล่างของแฟลต

“ไปกันเพื่อน เดี่ยวไปส่งหน้าเซเว่น” แม่บอกสองสหายหลังอ้อมกันแล้ว

ถนนบางกรวยไทรน้อยเมื่อ 10 ปีก่อนคือถนนสายแคบ ๆ ที่สองข้างทางคือทุ่งนาเขียวชอุ่ม แต่ ณ วันนี้คือถนนคอนกรีต 6 เลน ที่รถราแล่นกันเร็วฉิวเหมือนเร่งรีบจะไปให้ถึงเส้นชัย แน่นนอนตัวเลขสถิติการตายและเจ็บจากอุบัติเหตุจากร ย่อมตามมาพร้อมความกว้างของถนน แต่สะพานลอย บ้ายจำกัดความเร็ว พื้นที่ชะลอความเร็ว ฯลฯ กลับมีอย่างจำกัดจำเขี่ย

เช่นเดียวกับทางม้าลายหน้าแพลตฟอร์มน้อยข้ามกันเป็นประจำ ที่แม่จะมีการขยายกว้างแล้วลงสีแดงเพื่อให้เห็นชัดกว่าเดิม แต่กลับไม่มีปุ่มกดสัญญาณไฟเพื่อให้รถจอดให้คนข้าม หน้าซ้ารถที่แล่นมาแต่ละคันต่างก็ใช้ความเร็วเกินกว่าที่จะตระหนักรู้ว่านี่คือพื้นที่ชุมชนและใกล้โรงเรียน

แม้หน้าโรงเรียนที่ใกล้กันนี้จะมีสะพานลอยราว 2 ปีนี้เอง แม้คนเป็นพ่อแม่จะรู้ว่าลูกน่าจะปลอดภัยกว่าเก่า (ที่ฝรั่งมักจะงงว่าการข้ามถนนทางม้าลายจะไม่ปลอดภัยได้อย่างไร) พ่อแม่หลายคนจึงยังไม่สบายใจเพราะลูก ๆ ของพวกเขาจะต้องข้ามทางม้าลายหน้าแพลตฟอร์มดี แต่ก็ได้แค่ภาวนาว่าอย่าให้เกิดอันตรายใด ๆ กับลูกของฉันทันที

แต่แล้ว ... มันก็เกิดขึ้นจนได้ !

เกือบสองทุ่ม ในขณะที่ไอซ์กับแม่เคเพิ่งข้ามถนนหน้าเซเว่นหน้าแพลตฟอร์มแล้วมาหยุดรอนเกะกลางถนนเพื่อเตรียมจะข้ามไปต่อรถสองแถวเพื่อกลับบ้าน

สองหนุ่มก้าวเท้าลงมาจากเกะกลางถนนทันที เมื่อเห็นว่ามียุทธระบะจอดให้ข้ามแถมตีสัญญาณแวน ๆ ที่ท้ายรถบอกให้รถคันอื่นที่ตามมาได้รู้ว่ากำลังจอดให้คนข้ามทางม้าลาย

แต่ในขณะที่ไอซ์กำลังเดินนำหน้าแม่เคเพียงไม่กี่ก้าว กำลังจะก้าวผ่านยุทธระบะเพียงแค่อีกก้าวเดียว...เขาก็รู้สึกเหมือนมีลมจู่เข้ามา แล้วมีวัสดุใหญ่ ๆ แข็ง ๆ พุ่งเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว จากนั้นความรู้สึกทั้งหมดก็จู่ดับไปทันที...

ไอซ์ลัมกลิ้งอยู่บนถนนแล้วหมดสติ เนื่องจากมีรถมอเตอร์ไซด์ขับขี่มาด้วยความเร็ว กระทั่งพุ่งเข้าชนน้องไอซ์ขณะเดินข้ามทางม้าลายจนกระเด็นไปเกือบ 10 เมตร

ไอซ์ได้รับบาดเจ็บสาหัส ขาขวาเป็นแผลฉีกยาว ตาปิด 1 ข้าง หน้าบวม เลือดออกเต็มปาก มีแผลตาม แขนขา ไหลปร่าหัก ส่วนผู้ก่อเหตุชายวัย 25 ปี ขี่รถมอเตอร์ไซด์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน ไม่ได้สวมหมวกกันน็อก ได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลที่ใบหน้า หน้าผาก เป็นแผลใหญ่ อาการสาหัสเช่นกัน ส่วนรถมอเตอร์ไซด์คันก่อเหตุ ไถลไปไกลกว่า 10 เมตร แล้วไปหยุดที่ข้างเสาไฟฟ้าตรงทางม้าลาย ผู้ต้องหาเข้ามุงหน้าตลาดบางบัวทอง

หลังการรักษาบาดแผล แพทย์พบว่า ไอซ์ฟันซี่อันตราย แต่ตาข้างขวาบอด เนื่องจากเส้นประสาทตาถูกกระทบกระแทกอย่างรุนแรงจากการถูกรถมอเตอร์ไซด์ชนบนทางม้าลาย

วิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก คือ

เล่นเกมบ้านเพื่อนจนตึกตึ้น กลับบ้านมืดค่ำ ไม่มองรถที่วิ่งเข้ามาตลอดทาง

สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก มีจุดอ่อนอยู่ก่อนแล้ว คือ

- ทางม้าลายในจุดเกิดเหตุ ไม่มีสัญญาณไฟเพื่อให้คนข้าม
- พฤติกรรมผู้ขับขี่ในขณะที่มีรถกระเบจอดให้เด็ก ๆ ข้ามทางม้าลาย และได้เปิดไฟจอตลอดด้วย แต่ผู้ก่อเหตุขี่รถจักรยานยนต์ (ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน) ไม่ยอมจอดและพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วกระทั่งชนเด็กบนทางม้าลาย
- ถนนหน้าแพลตฟอร์มที่เกิดเหตุ คือ ถนนบางกรวยไทรน้อย ซึ่งปัจจุบันเป็นถนนคอนกรีต 4 เลน รถยนต์วิ่งกันค่อนข้างเร็ว ป้ายจำกัดความเร็ว ป้ายระวังคนข้ามถนน พบน้อย และไม่ช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้ขับขี่

ผู้ดูแลเด็กมีจุดอ่อนอยู่ก่อนแล้ว คือ

เด็กวัย 13 ปี เข้าสู่วัยรุ่นเด็กจะใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนมากกว่า ครอบครัวละเลยการตอบสนองทางอารมณ์ ทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่น เช่น เลิกเรียนก็มักจะไปเล่นเกมหรือนั่งเล่นที่บ้านเพื่อน กว่ากลับบ้านก็เป็นเวลาค่ำมืดเสมอ นั่นคงเป็นเพราะเมื่อกลับบ้านก็จะพบแต่กับน้องสาวต่างวัย (8 ขวบ) และคุณป้าที่ไม่สนิทกันนัก ส่วนแม่ (ซึ่งหย่าร้างกับพ่อราว 5 ปีแล้ว) ซึ่งทำงานเป็นลูกจ้างร้านโลหะ (ทำประตูเหล็กตัด) ที่ซอยจันทร์ทองเอี่ยม กว่ากลับบ้านก็ราว 2-3 ทุ่ม

ชุมชน ลังคม มีจุดอ่อนอยู่ก่อนแล้ว คือ

ชุมชนไม่มีกิจกรรมสร้างสรรค์ใด ๆ สำหรับวัยรุ่น

สายน้ำ

ที่พลัดพราก

”

ในขณะที่พักอยู่กลางน้ำ ก็ได้ตะโกนขึ้นมาว่า
“ช่วยด้วย ๑” เพื่อน ๑ ต่างหันมามองด้วยความตกใจ
แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วย เนื่องจากทุกคนว่ายน้ำยังไม่เก่ง
และขณะนั้นน้ำในลำคลองเชี่ยวมาก

ชั่วครู่เดียว ร่างของพักก็จมหายไปในน้ำ
เพื่อน ๑ ต่างพาตัวเองขึ้นฝั่ง
แต่ในขณะนั้นไม่มีผู้ใหญ่อยู่อันบริเวณที่เกิดเหตุเลย

”

“กานดา” คุณแม่เลี้ยงเดี่ยววัย 35 มองรอยช้ำบนแก้มลูกชายด้วยความเวทนา

“ทำไมแค่ทะเลาะกันก็ต้องต้อยด้วย.. ย้ายโรงเรียนไปเรียนที่อื่นเถอะลูก”

“พัท” ลูกชายพยักหน้าช้า ๆ อย่างซึมเซาด้วยใบหน้าที่ย่ำแย่ กานดาทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้แล้ว ทั้งฟ้องครู ทั้งเข้าไปคุยกับเจ้าเด็กเกรเดด้วยตนเอง แต่ทุกอย่างก็ไม่มีอะไรดีขึ้น

จริงอยู่ที่พัทแทบจะไม่เคยมาฟ้องแม่ แต่การที่เธอพบว่าลูกชายเงียบลงซึมลงทุกวัน รวมทั้งรอยแผลรอยช้ำที่เห็นดำตาในบางคราว ทำให้เธอต้องซักลูกอย่างจริงจังจนทำให้รู้ว่าลูกโดนเพื่อนเกรเดข่มเหงรังแกอยู่เสมอ ประกอบกับชื่อเสียงของโรงเรียนแห่งนี้ ในเรื่องเด็กเสพยาเสพติด เธอจึงต้องพูดคุยกับลูกบ่อย ๆ ว่า

“พยายามสอบให้ได้นะพัท” นั่นเธอหมายถึงการสอบเข้าโรงเรียนแห่งใหม่ที่แม่จะห่างจากบ้านกว่าโรงเรียนเดิม แต่มีชื่อเสียงด้านความเข้มงวดกับปัญหาเด็กเสพยา

“ตั้งใจสอบให้ได้นะลูก” นั่นก็คือโรงเรียนระดับคุณภาพมีความปลอดภัยกว่าที่เดิม แต่ปัญหาคือลูกชายจะสอบเข้าได้หรือไม่

และแล้ว พัทก็ไม่ได้ทำให้แม่ผิดหวัง เขาสอบได้เข้าเรียนชั้น ม.2 โรงเรียนที่แม่คาดหวัง เพียงแต่เป็นช่วงเวลาแห่งโรคโควิด-19 ระบาดหนัก การเรียนออนไลน์ที่บ้านจึงมีความจำเป็น

ด้วยความที่เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว กานดาจึงเป็นคนเดียวที่ต้องหารายได้เลี้ยงดูครอบครัวที่มีแม่และลูกชาย และเพื่อให้มีรายได้เพิ่ม เธอจึงทำโอทีด้วย ทำให้กว่าจะเลิกงาน กว่าจะกลับถึงบ้านก็หลัง 2-3 ทุ่ม

จึงเป็นเรื่องปกติ ในขณะที่ลูกชายวัย 14 ที่เพิ่งจะขึ้นชั้น ม.2 โรงเรียนแห่งใหม่ ยิ่งไร้เพื่อน แคมยังต้องจับเฝ้าอยู่แต่บ้านเพื่อเรียนทางออนไลน์ ไม่มีโอกาสใกล้ชิดครู หรือทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ หน้าซ้ำตื่นเช้าขึ้นมากก็จะพบแต่หน้ายายที่กำลังติดซีรีย

หนังสือหรืออย่างจอมแจ่ม พัทธจึงได้แต่แชทไลน์กลุ่มเพื่อนเก่าโรงเรียนเดิมคลายเหงาไปวันต่อวัน

จะมีบ้างที่แม่แชทเข้ามาถามมาเตือน ด้วยเกรงว่าลูกชายจะลืมนเข้าเรียนออนไลน์ หรือกลัวว่าจะโดดเรียนไปหาเพื่อน ๆ

“ป้ายสองอย่าลืมนเข้าเรียนภาษาอังกฤษนะพัท”

แม่คงแชทมาจากที่ทำงาน แม่พัทออกจะรำคาญอยู่บ้าง แต่ลึก ๆ แล้วก็ดีใจที่แม่ใส่ใจและทิ้งที่แม่ช่างจดจำวันเวลาวิชาเรียนได้มากกว่าตัวเองซะอีก

“พัทไม่ลืมนครับแม่”

จริง ๆ แล้วเขาอยากจะทำแม่ว่า เขาเรียนคาบแรกจบตั้งแต่ 10.00 แล้วนี่กำลังจะไปเล่นน้ำกับเพื่อนเก่าโรงเรียนเดิม จากนั้นคงไปหาข้าวกินกันในตลาด แล้วเดินกลับบ้าน แต่ถ้าขึ้นสายขยับขนาดนั้น ก็คงไม่พ้นโดนแม่เ็ดแล้วบ่นจนหูชา แม่เขาจะรู้ว่าไม่มีใครรักและห่วงใยเท่าแม่อีกแล้ว

แดดอ่อน ๆ แม้เป็นเวลาเที่ยงกว่า “ลงเล่นน้ำกันดีกว่าไว๊” เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มร้องขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครในกลุ่มว่ายน้ำเป็นสักคน อย่างดีก็มีแค่ 3 คนใน 5 นั้นพอตะกุกน้ำได้บ้าง

“คลองแสนแสบ” ยุคขวัญ-เรียม คือคลองสวยน้ำใสที่พัทคิดว่าก็คงไม่ได้ต่างจากวันนี้สัก แต่ที่ไหนได้เพราะแม่เคยบอกว่ามันได้ถูกฟื้นฟูมาเมื่อไม่กี่ปีนี่เอง โดยเฉพาะในย่านคันนายาวที่พัทเกิดและเติบโต มันช่างผิดกับเมื่อ 10-20 ปีก่อนที่คลองแสนแสบแทบสิ้นสภาพด้วยความขุ่นคลั๊กและเหม็นคูลิ่ง

แต่บัดนี้ คือคลองสวยน้ำใส แม้แต่เรือโดยสารที่เล่นไปมายังใช้ไฟฟ้า ปรากฏภาพที่งกกลืนและเสียง พัทธยังเสียดายที่ว่ายน้ำยังไม่เป็น ไม่นั่นคงสนุกได้เต็มทีกว่านี้

เวลาราวบ่ายสอง กานดาารู้สึกรุ่มร้อนใจ เธอไลน์และโทรหาพี่ตั้งแต่ก่อน บ่ายโมง เพื่อเตือนลูกให้เข้าเรียนออนไลน์ แต่ลูกไม่ได้ตอบรับใด ๆ ครั้นบ่ายสามเธอติดต่อ อีกรหลายหนก็เงียบฉี่ ทั้งที่โดยปกติแล้วพี่จะติดต่อกลับมาตลอด

แต่แล้ว..เวลาราวบ่ายสาม เบอร์ของพี่โผล่ขึ้นมาพร้อมเสียงโทรศัพท์ กานดา ดีใจในแวบแรก แต่สิ่งที่ทำให้เธอต้องช็อคอย่างฉับพลัน ก็ด้วยประโยคจากเจ้าของน้ำเสียง ที่ไม่ใช่ลูกชายของเธอ

“แม่...พี่มันจมน้ำ ตอนนี้นมันตายแล้วแม่...!!!”

เวลาราว 12.00 น. พี่และเพื่อน ๆ ราว 5 คน ได้ลงเล่นน้ำในสถานที่ดังกล่าว แม้ว่าทั้งพี่และเพื่อนยังว่ายน้ำไม่เก่ง และไม่ได้มาเล่นน้ำนานแล้ว แต่ทุกคนก็ทั้งเล่น ลอยตัวในน้ำ และว่ายน้ำแข่งกัน

เวลาราว 14.00 น. ในขณะที่พี่ทอยู่กลางน้ำ ก็ได้ตะโกนขึ้นมาว่า “ช่วยด้วย ๆ” เพื่อน ๆ ต่างหันมามองด้วยความตกใจ แต่ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วย เนื่องจากทุกคนว่ายน้ำ ยังไม่เก่ง และขณะนั้นน้ำในลำคลองเชี่ยวมาก

ชั่วครู่เดียว ร่างของพี่ก็จมหายไปในน้ำ เพื่อน ๆ ต่างพาตัวเองขึ้นฝั่ง ขณะนั้น ไม่มีผู้ใหญ่อยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุเลย เพื่อนบางคนจึงร้องตะโกนให้ช่วย และวิ่งไปที่บ้าน ของผู้คนที่อยู่ใกล้บริเวณนั้น ซึ่งมีชาวบ้านโทรศัพท์หาญาติ แต่ไม่มีใครลงไปช่วยเลย คงเพราะขณะนั้นฝนเริ่มตกลมแรง และสายน้ำกำลังเชี่ยวกราก

ผ่านไปราว 30 นาที หน่วยกู้ภัยของมูลนิธิร่วมกตัญญู และ จนท.ตำรวจ ได้เดินทางมาถึง และชุดประดาน้ำของมูลนิธิได้ลงไปหาเด็กจมน้ำ จนท. ดำน้ำหาจนค่า ก็ยังหาไม่เจอ เขาได้เข้ามาบอกกานดาว่า “จะหาถึงมิด แต่หากยังไม่เจอ คงจะต้องให้ ลูกลอยน้ำขึ้นมาเอง”

แต่แล้ว เวลาราว 21.00 น. จนท.ประดาน้ำก็ได้พบร่างของพี่ติดอยู่กับแผ่น ลังกะสิริมน้ำ ซึ่งห่างจากจุดที่จมน้ำเพียง 50 เมตร และอยู่ในสภาพเสียชีวิตแล้ว

จากการชันสูตรของแผนกนิติเวช รพ.ตำรวจ พบสารกัญชาในปัสสาวะ ซึ่งคาดว่าฤทธิ์ของยาเสพติดยังคงอยู่ในขณะที่เด็กเล่นน้ำ

(รายงานการตรวจวิเคราะห์สารพิษและยาเสพติด ตรวจพบ Metabolite ของยาเสพติดกลุ่มกัญชาในตัวอย่างของปัสสาวะ)

วิเคราะห์ ปัจจัยเสี่ยง

ความเสี่ยงของเด็ก คือ

- เด็กยังว่ายน้ำไม่เก่ง ในขณะที่คลองมีทั้งความเชี่ยวและลึกมาก ไม่ต่ำกว่า 3 -5 เมตร
- จากการชันสูตรของแผนกนิติเวช รพ.ตำรวจพบสารกัญชาในปัสสาวะ ซึ่งคาดว่าฤทธิ์ของยาเสพติดยังคงอยู่ในขณะที่เด็กลงเล่นน้ำ

สิ่งของ วัสดุ และสิ่งแวดล้อม มีจุดอ่อน คือ

- ในขณะที่เกิดเหตุ ไม่มีผู้ใหญ่อยู่ในบริเวณนั้นเลย
- สภาพคลองในขณะนั้นมีลมแรง ฝนเริ่มตก และน้ำเชี่ยว
- คลองแห่งนี้จัดได้ว่ามีความเสี่ยงเนื่องจากมีความลึกถึง 3-5 เมตร

ผู้ดูแลเด็กมีจุดอ่อน คือ

เนื่องจากช่วงโรคระบาดโควิด-19 เด็กไม่ได้ไปโรงเรียน และเรียนออนไลน์อยู่ที่บ้าน จึงไม่มีคุณครูคอยดูแล รวมทั้งแม่ที่ต้องทำงานในช่วงกลางวัน และกลับมาอยู่กับครอบครัวในช่วงค่ำ เด็กจึงพบกับแม่ไม่บ่อยนัก

ชุมชน สังคม มีจุดอ่อน คือ

- ชุมชนไม่เคยมีกิจกรรมสอนทักษะในการเอาชีวิตรอดในเหตุฉุกเฉิน เช่น ฝึกฝนการเอาชีวิตรอดจากการจมน้ำ
- เนื่องจากอยู่ในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ระบาด โรงเรียนจึงไม่มีการสอนหนังสือ เด็กจึงขาดโอกาสฝึกทักษะการเอาชีวิตรอดจากเหตุจมน้ำ ในโครงการ “ว่ายน้ำเป็น เล่นน้ำได้”
- ลักษณะชาวชุมชนดังกล่าวโดยมากเป็นผู้ที่ทำงานตามหน่วยงานรัฐและเอกชน ไปทำงานตั้งแต่เช้าและกลับค่ำ ผู้สูงอายุก็เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน ช่วงกลางวันชุมชนจึงเงียบเหงาไร้ผู้คน

ล้ม...หลานของยาย

”

หลานยายมันซนซนท้ายไอ้หนุ่มไปกับกลุ่มเด็กแว้น
แล้วไปชนกันหน้าปั๊ม ปตท. แถวนิมิตใหม่
ไอ้หนุ่มเจ็บหนัก ตอนนี้อยู่ที่ห้องไอซียู ไม่รู้จะรอดรีเปล่า
แต่หลานสาวยาย "...ยายทำใจดี ๆ นะ
...หลานสาวยายมันตายในที่เกิดเหตุ..."

”

“หลานเอ็งอะ มันซั่มมอไซค์ไอ้บอยออกไปตั้งกะตีสาม”

ยายวันยืนเกาะรั้วข้างบ้าน ร้องบอกยายสมเพื่อนบ้านข้างเคียงที่กำลังตะโกน โหวกเหวกเรียกหาหลานสาววัย 14 ตอนที่ 5

“มันเพิ่งเลิกกันหมาด ๆ พอมันมาตามเข้าหน่อย ก็รีบแจ้นไปกับมันอีก นังสั่ม นะ นังสั่ม...”

ยายสมกำลังคิดถึงไอ้บอยหนุ่มไร้อนาคตวัย 18 หนังสือไม่เรียน การงานไม่ทำ ดีแต่ขี่มอเตอร์ไซค์โฉบไปโฉบมา เมื่อปลายปีที่แล้ว มันยังยอมตามยัยสั่มมาช่วยจัดสวน ที่ยารับงานมาจากเจ้าแม่หมูบ้านจัดสรร ด้วยหวังว่ามันจะรู้จักทำมาหากินบ้าง เพราะถึงขั้นพาหลานสาวไปอยู่กับตัวกันฉั้วเมียเกือบเดือนแล้ว

แต่ไอ้บอยมันไปได้แค่วันเดียวก็หายหัวไปเลย ซึ่งยายยังแอบอนุโมทนาสาธุ เพราะหลังจากวันนั้นสั่มก็ตามยายมาช่วยงานจัดสวนแทบทุกวัน

“แค่นี้ยายก็ชื่นใจแล้ว เอ็งจะเรียนไม่เรียนต่อก็แล้วแต่เอ็ง ยายไม่ว่าหรอก” ยายบอกสั่มในวันต่อมา

สั่มมองยายด้วยน้ำตาขุ่น “หนูขอโทษ...” ยายแทบจะร้องให้ออกมา ยายลูบหัวลูบหลังหลานสาวด้วยความเวทนา พลันก็คิดถึงนังสววย (แม่ของสั่ม) ลูกสาวยาย ที่ป่านนี้ ก็จวนออกจากคุกอยู่รอมร่อ หลังจากโดนตำรวจจับข้อหาทั้งเสพทั้งค้ายาบ้า จนต้องย้ายบ้านไปอยู่ในเรือนจำถึงสามปีเศษ

นี่ก็ใกล้จะพ้นโทษ แต่ก็เท่านั้นแหละ จะนึกฝากผีฝากไข้อะไรกับลูกสาวคนนี้ก็ไม่มีทางหวังได้ ครั้นจะลากดึงมาทำมาหากินเช่นสุจริตชนเขาทำกัน ก็คงเป็นเรื่องเหลือเกิน อย่งดีที่สุตก็ขอแค่อย่าม่วนวายกับชีวิตของหลานยายจนต้องมีอันลงเหวเหมือนตัวเอง ก็บุญหนักหนาแล้ว

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ยายสมก็ออกจะโล่งใจอยู่ไม่น้อยที่หลานสาวเลิกคบกับไอ้บอยชะได้ เพราะชืนอยู่ด้วยกันต่อไป นังส้มก็คงไม่แคล้วเดินตามรอยแม่ของตนเองแน่ เพราะข่าวมาหนาหูเหลือเกินว่า ไอ้บอยไม่ใช่แค่ไม่ยอมเรียนหนังสือหรือซี้รอร่อนไปวัน ๆ แต่ที่มันอยู่ได้ทุกวันนี้ก็เพราะ..มันเป็นเด็กส่งยา !

ในขณะที่ยายสมกำลังนั่งเหม่อคิดถึงเรื่องของหลานสาวอยู่นั้น สัญญาณโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เมื่อยายสมรับสายก็ได้ยินเสียงคุ้นหู

“ยายสม...ยายสมใช่มั้ยนั้น ?”

เสียงแม่ไอ้บอยสั้นเครือเหมือนคนจะขาดใจ ยังไม่ทันที่ยายสมจะตอบอะไร ทางฝั่งนั้นก็ระล่ำระลักต่อทันที “ไอ้บอยกะนังส้ม มอไซค์มันล้มแถวนิมิตใหม่”

“มันตรงไหนของนิมิตใหม่ ?” ยายสมตะโกนถามด้วยความตกใจ

“เขาวามันสองคนมาที่โรงพยาบาลแล้ว อยู่ที่ห้องฉุกเฉิน เอ็งรีบ ๆ มาเถอะ”

ถึงกับเข้าห้องฉุกเฉินนี่คงไม่ใช่อะไรที่เจ็บนิดหน่อยแน่ ๆ เมื่อได้รู้แล้วว่าอยู่โรงพยาบาลอะไร ยายสมก็ละจากงานแล้วรีบวิ่งรถไปในทันที

ยายสมได้แต่ภาวนาไปตลอดทางว่า อย่าให้หลานเป็นอะไรมากเลย หรือถ้าจะบาดเจ็บมาก ก็ขอให้ฟื้นเร็ว กลับมาแข็งแรงโดยไว

เมื่อไปถึงหน้าห้องฉุกเฉิน ยังไม่ทันที่หมอจะอนุญาตให้เข้าไปเยี่ยมหลานได้ ก็พบกับเจ้าหน้าที่กู้ภัยที่นำร่างเด็กหึ่งคู่มาส่งที่โรงพยาบาล เขาได้ตอบยายสมที่เข้ามาหาหลานสาวที่มอไซค์ล้มว่า

“หลานยายมันซ้อนท้ายไอ้หนุ่มไปกับกลุ่มเด็กแว้น แล้วไปชนกันหน้าปั้ม ปตท. แถวนิมิตใหม่ ไอ้หนุ่มเจ็บหนัก ตอนนี้อยู่ที่ห้องไอซียู ไม่รู้จะรอดรีเปล่า แต่หลานสาวยาย...ยายทำใจดี ๆ นะ ...หลานสาวยายมันตายในที่เกิดเหตุ...”

ยายสมมีชีวิตอยู่บนโลกมากกว่า 60 ปีแล้ว แต่เพิ่งมารู้เดี๋ยวนั้นเองว่า โลกกำลังจะดับลงตรงหน้า มันคือสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ณ บัดนี้แล้ว...

(ใบมรณบัตรของสัณหหลานยายได้ระบุว่า สาเหตุการตาย คือ กระจกคอเคลื่อน
สมองกระทบกระเทือน หัวใจและตับฉีกขาด)

วิเคราะห์

ปัจจัยเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก คือ

- เด็กมีความสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชายตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถม และมีความสัมพันธ์ในระดับไปอยู่กินด้วยกันกับเพื่อนชายอีกคนตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยม 1
- ครอบครัวจัดได้ว่ามีความเปราะบาง พ่อแม่หย่าร้างแยกทางตั้งแต่เด็กยังแบเบาะ (จัดเป็นกลุ่มภาวะเด็กเปราะบางจากภาวะ ACE) จากการที่ทั้งพ่อและแม่ไม่ได้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก ซึ่งแยกไปมีครอบครัวใหม่ทั้งคู่ โดยเฉพาะแม่นั้น แม่จะมาเยี่ยมเยียนลูกบ้าง แต่ต่อมาได้รับการต้องโทษคุมขังถึง 2 ปี ในข้อหาค้าและเสพยาเสพติด

สิ่งของ วัสดุ และสิ่งแวดล้อม มีจุดอ่อน คือ

ถนนสายสุวินทวงศ์ โดยเฉพาะในบริเวณที่เกิดเหตุ ปากซอยนิมิตใหม่ 6/2 และหน้าสถานีควบคุมก๊าซจุดที่ 15 พื้นถนนมีสภาพแตกกระแหงเป็นทางยาวตลอดทั้งเส้น ซึ่งหากใครขับขี่จักรยานยนต์ในช่วงฝนตกถนนเปียก ก็เสี่ยงต่อการเสียหลักลื่นไถลได้ ยิ่งรถที่ใช้ความเร็วยิ่งเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายพลิกล้มได้สูง

ผู้ดูแลเด็กมีจุดอ่อน คือ

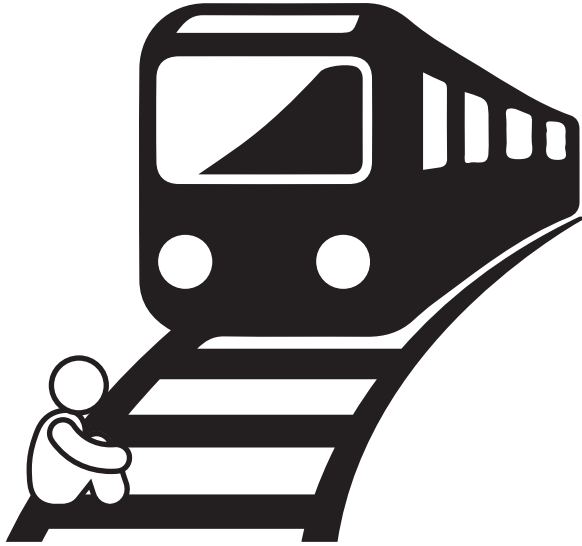
- คุณตาสุขภาพไม่ดี คุณยายจึงเป็นผู้ดูแลคนทั้งครอบครัว ซึ่งต้องออกจากบ้านไปทำงานตั้งแต่เช้ามืดและกลับบ้านในเวลาค่ำ
- ก่อนเกิดเหตุเป็นช่วงโรคระบาดโควิด-19 โรงเรียนให้เรียนออนไลน์ที่บ้าน และต่อมาให้มาเรียนที่ละกลุ่ม เป็นการจำกัดจำนวนนักเรียนที่ต้องมาโรงเรียน เด็กจึงใช้เวลาอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ได้ไปคบเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่ไม่ได้เรียนหนังสือและเสพยา

ชุมชน ลังคม มีจุดอ่อน คือ

ละแวกครอบครัวของเด็กอาศัยมีเพียง 5 หลังคาเรือน แม้ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนและอยู่ห่างจากบ้านอื่นเป็นอย่างมาก ทำให้ขาดความสัมพันธ์ ความเอื้ออาทรขาดกิจกรรมกับชุมชนอื่น รวมทั้งผู้นำชุมชนน้อยครั้งที่จะแวะมาหา

เกม...คิดถึงแม่

”

“ไอ้เกม...ไอ้เกม...ไอ้เกม...!!!”

เสียงตะโกนเรียกชื่อของเขาดังสุดเสียง
เหมือนคนที่กำลังเจอกับเรื่องน่ากลัวอย่างกะทันหัน
เกมจำได้แล้วว่าเป็นเสียงป่าแป้วที่ขายผลไม้ในตลาด
เขาพยายามหันไปหาเสียงนั้น แต่ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นก็คือ
...หัวรถไฟกำลังพุ่งตรงเข้ามา
ในขณะที่เขากำลังนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย...บนรางรถไฟ...

”

“แล้วอย่าเถลไถลไปไกลนักนะ รีบกลับมากินข้าวด้วย”

เสียงตาดังมาจากหน้าบ้าน ในขณะที่เกมเด็กชายตาเศร้าวัย 10 ขวบ ถี้อค้นเบ็ดเดินห่างจากรั้วบ้านไปหลายเมตรแล้ว

อาจเพราะความหนาวเย็นของเดือนธันวาคม แม่เกือบ 7 โมงเช้าแล้ว แต่หมอกขาวยังคงคลุมครึ้มไปทั่วทางเดิน เมื่อมองไปข้างหน้าแทบไม่เห็นทางรถไฟ รวมทั้งพุ่มไม้ใบหญ้า

“ตาซื้อเสื้อกันหนาวมาให้ก็ไม่ต้องใส่ จะดีไปถึงไหน หี?” เกมคิดถึงเสียงบ่นของตาเมื่อวาน

“หนูไม่หนาวเลยตา” เกมบอกตาที่ได้แต่ส่ายหน้า

หลายครั้งที่เกมอยากจะให้แม่มาเอาใจใส่เกมอย่างตาบ้าง หรือแม้แต่ได้สักครั้ง ที่แม่ดูแลเอาใจใส่น้อง (ลูกคนใหม่จากสามีใหม่ของแม่) ก็ยังดี

5 ปีเข้าไปแล้ว ที่แม่ไม่ได้มาหาเกมเลย อดีตก็นักวิ่งเข้ามือถือของตา มาถามทุกข์สุขเกม น่าจะแค่ปีละครั้งสองครั้ง นั้นไม่ได้ทำให้เกมหายคิดถึงแม่

โลกโซเซียลจึงเป็นหนทางเดียวที่เขาได้เห็นหน้าแม่บ้างทางเฟซบุ๊ก แม้ความชื่นหัวใจนั้นมันจะระคนด้วยความรู้สึกน้อยใจและโหยหาในทุกครั้งที่เห็นภาพแม่อุ้มน้องกอดน้อง หอมน้องวัยแบเบาะ แถมขยันโพสต์ข้อความที่ปลื้มปริ่มไปด้วยความถนอมรัก

หมอกหม่นมัวของเข้านั้นดูเศร้าเหมือนหัวใจของเธอ แต่หาได้เป็นอุปสรรคในการเดินสู่จุดหมายแต่อย่างใด เพราะนอกจากเป็นเด็กที่เกิดในพื้นที่นี้ ตายังสอนเขาตั้งแต่เรียนอนุบาลแล้วให้รู้จักการเดินใกล้รางรถไฟอย่างปลอดภัย

“เอ็งต้องเดินห่าง ๆ รางรถไฟ อย่าไปเดินชิดหรือเดินบนรางเป็นอันขาด”

ตบอกเขาเมื่อเห็นเด็ก ๆ กับผู้ใหญ่อีกหลายคนกำลังเดินร้องเพลงบนไม้หมอนรถไฟอย่างเพลินอารมณ์

“เวลาที่เิ่งเดินบนรางรถไฟ จะไม่ได้ยินเสียงรถไฟที่กำลังวิ่งอยู่ข้างหลัง ผลลลล โดนชนตายแล้วก็ยังไม่รู้เลยตายเพราะอะไร”

เกมเฝ้าแต่คิดถึงแม่อยู่ทุกคืนวัน แม้หลายปีผ่านไป แม่ไม่ได้มาหาเกม อย่งดีก็โทรเข้ามือถือของตาแล้วถึงจะได้คุยกับแม่แค่มัไม่กี่ประโยค เฟซบุ๊กของแม่จึงเป็นหนทางที่เขาได้เข้าไปส่องทุกวัน ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่ารูปน้องสาวตัวน้อยคนละพ่อ ที่ถ่ายเดี่ยวบ้าง ถ่ายเซลฟี่คู่กับแม่บ้าง

“ไอ้เกม..เมื่อไหร่จะกลับไปเรียน” ไอ้แดงจูงมือน้องตัวเล็ก ๆ มือซ้ายก็โบกไหว ๆ ตะโกนทักมาในขณะที่เขากำลังนั่งใจลอย แต่เกมก็ยังโบกมือทักเพื่อนแต่ไกลโดยไม่ได้อตอบใด ๆ

“ตา..เกมไม่อยากไปเรียนแล้ว” เกมกำลังคิดถึงเมื่อ 2 เดือนก่อน ที่เกมจะดีดเจียบกับตา สลับกับพูดประโยคข้างต้นหลายต่อหลายครั้ง บางครั้งก็มาพร้อมกับสารพัดเหตุผลเท่าที่จะสรรหาได้ ตาก็พยายามสรรหามาหักล้างและห้งชูห้งปลอบ แต่สุดท้าย...

“เฮ้อออ... ตามใจเิ่งเลย ทำยงไงตาก็เปลี่ยนใจเิ่งไม่ได้ เาเป็นว่าหยุดเรียนสักพักนึ่งก็แล้วกัน.. ตารุ่นะ ตอนนีเิ่งไม่มีกะจิตกะใจไปเรียน เพราะแม่เิ่งมีส่วนไข่มัยเล่า ?” เกมได้แต่เ้มปากและยีนก้มหน้านึ่ง

ไซลี เขาารู้สึกโกรธแม่ แต่เด็ก 10 ขวบอย่งเขา ก็พอเข้าใจและเห็นใจแม่ นับตั้งแต่ป้าอ้อยพี่สาวคนเดียวของแม่เล่าให้เขาฟังว่า

“แม่เิ่งมันมีปัญหทางสมองมาตั้งแต่ 6-7 ขวบ มันเคยโดนไอ้ชี้มาแถวบ้านกรอกเหล้าเข้าปาก หมอบอกป้าว่า ต่อไปมันจะกลายเป็นคนสมองเบลอคิดซ้ำ”

“ไอ้เกม...ไอ้เกม...ไอ้เกม...!!!” เสียงตะโกนเรียกชื่อของเขาดังสุดเสียง เหมือนคนที่กำลังเจอกับเรื่องน่ากลัวอย่างกะทันหัน เกมจำได้แล้วว่า คือเสียงป่าแปวที่ขายผลไม้ในตลาด เขาพยายามหันไปหาเสียงนั้น แต่ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นก็คือ ...หัวรถไฟกำลังพุ่งตรงเข้ามา ในขณะที่เขากำลังนั่งคิดอะไรเรื่อยเปื่อย..บนรางรถไฟ....

“ป่าเห็นมันแต่ไกลแล้ว ยังตกใจว่าทำไมวันนี้มันนั่งแช่บนราง ป่าตะโกนเรียกมันแล้ว มันไม่ได้ยิน พอรถไฟวิ่งมา มันก็หายหลังฝั่ง” ป่าแปวเล่าให้ตำรวจและเจ้าหน้าที่รถไฟฟังด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ...

วิเคราะห์ ปัจจัยเสี่ยง

พฤติกรรมเสี่ยงของเด็ก คือ

เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน ผู้ใหญ่แก้ปัญหาไม่ได้ จึงปล่อยให้เด็กตะลอนไปตามสถานที่ต่าง ๆ ตามลำพัง สถานที่ที่เด็กจะไปแทบทุกวันคือ ไปดักปลาริมทางรถไฟ

สิ่งของ วัสดุ และสิ่งแวดล้อม มีจุดอ่อน คือ

วันเกิดเหตุ เด็กเดินเลาะบนริมทางรถไฟไป เนื่องจากทางถนนน้ำท่วมและลื่น ระหว่างที่นั่งรอปลามาติดเหยื่อที่วางเบ็ดไว้โดยนั่งหันหลังใกล้กับรางรถไฟ

ผู้ดูแลเด็กมีจุดอ่อน คือ

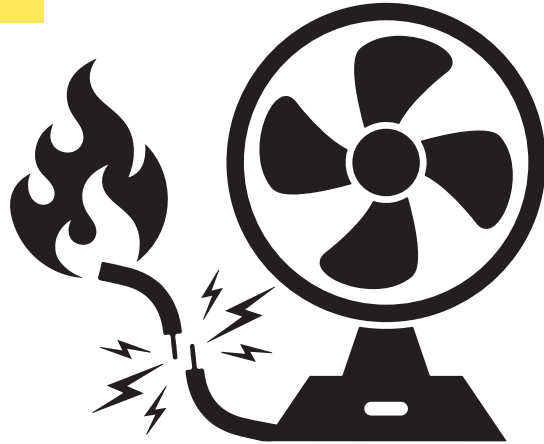
ในครอบครัวของเด็ก พ่อแม่แยกทางกัน โดยแม่ไปมีครอบครัวใหม่ แต่บิดามีเพียงดาที่ดูแล ส่วนเด็กมักมีความน้อยใจอยู่เสมอ โดยเฉพาะเมื่อไปเห็นในเพจเฟซบุ๊กของแม่ที่มักจะโพสต์รูปลูกคนใหม่ของแม่

ชุมชน สังคม มีจุดอ่อน คือ

ผู้นำชุมชนไม่เคยมีกิจกรรมสร้างสรรค์ใด ๆ และไม่มีวามใกล้ชิดกับชาวชุมชน

เพลิงนรก

”

“ลูก ๆ นอนอยู่ข้างบน” อนาคตพุ่งกับตนเอง
แล้วรีบวิ่งไปที่บันไดแต่แล้วก็ต้องชะงัก
เมื่อพบว่าบันไดทุกชั้นถูกเพลิงยึดครองไปหมดแล้ว
สิ่งที่เธอคิดได้ในชั่วเวลานั้นก็คือ
การคว้าผ้าห่มผืนหนาแล้วชุบน้ำเปียกชุ่ม
ก็น่าจะโอบตัวเธอให้รอดจากกองไฟ
เพื่อขึ้นไปพาลูก ๆ ทั้งสามลงมาได้อย่างปลอดภัย

หลังจากควันไฟทำร้ายสติสัมปชัญญะของเธอแล้ว
เปลวเพลิงพวยพุ่งเข้ามดั่งปีศาจ
แล้วมันก็ได้แผดเผาร่างของอนาคตอย่างทารุณ

จากนั้นคงไม่ต้องบรรยายต่ออีกหรือกว่า ลูก ๆ ของเธอกำลังสาม
ที่นอนอยู่ชั้นบนบ้านนั้น ก็ประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับอนาคต...

”

“เต้ล พาน้อง ๆ ขึ้นไปนอนก่อน เดี่ยวแม่เก็บของเสร็จค่อยตามขึ้นไป”

อนงค์บอกเต้ล ลูกชายคนโตวัย 12 ที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ หลังจากกลับจากการช่วยกันขนทุเรียนในสวนผลไม้ที่จันทบุรี

เต้ลหนุ่มน้อยร่างบางท่าทางโรยแรง คงนาน ๆ ครั้งถึงจะได้ตากแดดออกแรง จึงได้แต่จูงน้องสาววัย 9 ขวบ กับ 6 ขวบ เดินขึ้นไปห้องนอนชั้นบนอย่างว่าง่าย

อนงค์ยืนมองกองทุเรียนที่เรียงติดกำแพงที่ชานบ้าน คิดคำนวณรายได้ที่พุ่มนี้ จะนำไปตลาดขายส่งที่ตลาดไท ก็พอจะมีกำลังใจขึ้นมาบ้างกับการที่จะต้องเห็นคเหน้อยอีกวัน

เธอออกจะหงุดหงิดกับความรกในบริเวณนี้ ที่นอกจากกองสุมไปด้วยทุเรียน นับร้อยลูก ยังระเกะระกะไปด้วยข้าวของเครื่องครัว แถมยังมีเตาแก๊สตั้งวางอย่างผิดที่ เหตุเพราะห้องครัวกำลังอยู่ในระหว่างซ่อมแซมทำใหม่ ข้าวของประดาจึงจำเป็นต้องขนมากองพะเนินกันอยู่ที่นี่

อนงค์รู้สึกเพลียและง่วง ตั้งใจว่าจะรีบขึ้นไปนอนกับลูก ๆ หลังอาบน้ำเสร็จ

“ไอ้ก้องทำอะไรอยู่ เจ๊จะอาบน้ำ” เธอตะโกนเรียกน้องชายวัยรุ่น ที่วันนี้ตามไปช่วยแบกทุเรียนที่จันทบุรี

“ใจเย็นเจ๊..ก้องจะอาบน้ำเสร็จแล้ว อีกแป๊บเดียว”

อนงค์จึงเดินไปนอนรอที่โซฟาหลังบ้าน และแล้วเธอก็หลับผล็อยไปด้วยความเพลีย

ฝ่ายนายก้องน้องชาย แทนที่จะรีบลงมืออาบน้ำ ก็กลับนั่งบนชักโครกไถมือถืออย่างเพลิดเพลิน กระทั่งเวลาผ่านไปราว 10 นาที ...ก้องได้กลิ่นเหม็นไหม้โชยเข้าจมูก

“เฮ้ย...ใครทำอะไรอยู่อะ กลิ่นเหม็นไหม้” เขาตะโกนจากห้องน้ำ

เงียบ..ไม่มีใครมารับ

นอกจากกลิ่นเหม็นไหม้แล้ว ครานี้เขายังได้เห็นกลุ่มควันสีเทา ลอดช่องว่าง ประตูห้องน้ำเข้ามาด้วย ก้องรีบคว้ากางเกงใส่โดยพลัน แล้วเมื่อเปิดประตูห้องน้ำผล็ว ภาพแรกที่เขาเห็นก็คือ ...กลุ่มไฟแดงฉานที่กำลังลามเลียทั้งพัดลมทั้งโซฟา มาถึงประตูไม้ หน้าบ้าน

“อาเจ้..อาเจ้ ไฟไหม้...ไฟไหม้ ไฟไหม้.....!!!!” ก้องตะโกนพลางวิ่งถอยหน้าถอย หลังอย่างเสียดสี

อนงค์สึดตาตื่นขึ้นทันใด ภาพที่เห็นตรงหน้า ทำให้เธอตะโกนบอกร้องชายลั่น

“เอ็งรีบวิ่งไปเปิดประตู แล้วเอาน้ำฉีดเข้ามาเร็ว ๆ”

เธอดึงสติก็ถอยหน้าบ้าน ที่สายยางเสียบคาไว้เพื่อรดน้ำต้นไม้ในทุกเช้า แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะเปลวเพลิงลามอย่างรวดเร็ว กว่าก้องจะเสียดตายฝ่า เปลวไฟออกไปได้ เพลิงก็ได้ลามมาถึงกองทุเรียนนับร้อยลูกที่กองอยู่ที่ชานบ้านแล้ว

เมื่อคว้าสายยางแล้วเปิดก๊อกน้ำได้ ก้องฉีดน้ำสายไปมาอย่างร้อนรน แต่มันกลับไม่เร็วไปกว่าเปลวเพลิงที่วิ่งพรวดไปสู่เตาแก๊สที่ถูกกองอยู่หน้าชานบ้านแล้ว!

“... ตูม ...!!!!”

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวดังระเบิดขนาดย่อม ลูกไฟพวยพุ่งไปทั่ว มันแผดเผามือ และแขนของก้องที่กำลังจับสายยางฉีดน้ำ ก้องไม่ทันได้เจ็บปวด เขารีบใช้มืออีกข้างจับ สายยางแล้วรดน้ำท่วมมือที่ไหม้จนมอดดับ

เพลิงยิ่งไหมอย่างน่ากลัว ในขณะที่เริ่มปวดแสบปวดร้อนมือข้างที่โดนไหม้ ก้องคิดถึงหลานทั้งสามที่กำลังนอนอยู่ชั้นบนของบ้าน เขาพยายามป้ายปืนเสापุนหน้าบ้านอย่างไม่สนใจความเจ็บปวดใด ๆ

ก้องปีนขึ้นไปกระทั่งใกล้หน้าต่างห้องนอน เขาเห็นแต่ควันหนาทึบในห้องนั้น หน้าต่างที่ปิดกระจกและติดมุ้งลวดเหล็กติดอย่างแน่นหนา เขาจึงได้แต่ตะโกนเรียกหลานจนสุดเสียง.. แต่แล้วก้องก็สิ้นใจแล้ว หล่นลงมาหลังกระทบพื้นด้านล่าง

ก้องพยายามพุงตัวขึ้นอย่างทุลักทุเล และเจ็บปวดทั้งหลังและแขน สิ่งเดียวที่เขาจะทำได้ในวินาทีนี้ก็คือ พุงตัวและกิ้งกิ้งกิ้งเดินกะโผลกออกจากบ้าน แล้วตะโกนขอความช่วยเหลืออย่างสุดเสียง

“ช่วยด้วย... ช่วยด้วย... ไฟไหม้..ไฟไหม้...ไฟไหม้....”

ในขณะที่ไฟได้ลามเข้ามาในบ้านอย่างรุนแรง

“ลูก ๆ นอนอยู่ข้างบน” อนุญต์พูดกับตนเอง แล้วรีบวิ่งไปที่บันไดแต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อพบว่าบันไดทุกขั้นถูกเพลิงยึดครองไปหมดแล้ว สิ่งที่เขาคิดได้ในช่วงเวลานั้นก็คือ การคว่ำผ้าห่มผืนหนาแล้วชุบน้ำเปียกชุ่ม ก็น่าจะโอบตัวเธอให้รอดจากกองไฟเพื่อขึ้นไปพาลูก ๆ ทั้งสามลงมาได้อย่างปลอดภัย

แต่แล้ว...ในขณะที่อนุญต์กำลังเปิดน้ำเพื่อราดรดผ้าห่มอยู่นั้น ควันไฟมรณะกำลังคละคลุ้งและคืบคลานตามเธอมาในห้องน้ำจนด้ามืด อนุญต์แสบตาอย่างที่สุดในาที่แรก แล้วเธอก็หน้ามืดหมดสติในาที่ถัดมา

หลังจากควันไฟทำร้ายสติสัมปชัญญะของเธอแล้ว เปลวเพลิงพวยพุ่งเข้ามาดังปีศาจ แล้วมันก็ได้แผดเผาร่างของอนุญต์อย่างทารุณ

จากนั้นคงไม่ต้องบรรยายต่ออีกหรือกว่า ลูก ๆ ของเธอทั้งสามที่นอนอยู่บนบ้านนั้น ก็ประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับอนุญต์...

ราว 10 นาทีถัดมา รถดับเพลิงจากหน่วยบรรเทาสาธารณภัยได้มาถึงและเร่งระดมฉีดน้ำ โดยใช้เวลา 30 นาที จึงควบคุมเพลิงไว้ได้ เจ้าหน้าที่พบว่าร่างไร้ชีวิตของอนงค์ที่ไหม้ดำเป็นตอตะโกในห้องน้ำ

ส่วนบ้านชั้นบน พบร่างเด็กทั้ง 3 คน นอนหมดสติ เจ้าหน้าที่บรรเทาสาธารณภัยได้ทยอยนำร่างเด็ก ๆ ทั้งสามลงมาเพื่อจะพาไปโรงพยาบาล แต่ปรากฏว่าเด็กทั้งสามเสียชีวิตก่อนถึงโรงพยาบาล

สาเหตุของการเสียชีวิตของเด็กทั้งสามก็คือ ขาดอากาศหายใจจากการล้มลักควันทันไฟ.....

ข้อคิดข้อแนะนำที่ควรรู้ไว้ เพื่อป้องกันภัยไฟไหม้

1.. ปัญหาใหญ่ที่มักจะเกิดขึ้น เมื่อมีเหตุการณ์ไฟไหม้บ้านคืออะไร?

คือ ความหวาดกลัวอย่างสุดขีดของคนในบ้าน จนร้อนรนสับสนและทำอะไรไม่ถูก กระทั่งตกเป็นเหยื่ออยู่ในกองเพลิงกันทั้งครอบครัว! ดังนั้น การเตรียมการไว้ล่วงหน้า จึงมีความสำคัญ ยิ่งทำให้มันเป็นการเล่นที่สนุก ๆ เด็ก ๆ น่าจะชอบใจ กระทั่งกลายเป็นกิจกรรมเสริมสร้างความรักความห่วงใย และความสามัคคี

อาจจะเริ่มโดยการล้อมวงเข้ามาคุยกัน วางแผนกัน โดยสอนให้ลูกเห็นความสำคัญของการตั้งสติ และพยายามควบคุมอารมณ์ตื่นตระหนก ในขณะเดียวกันก็ต้องว่องไวรวดเร็ว ควรแบ่งหน้าที่กัน และฝึกในบทบาทนั้น ๆ ให้คล่องแคล่ว เช่น เมื่อเกิดเหตุร้ายหรือเพลิงไหม้ใครจะเป็นคนโทรแจ้ง 191, 199 หรือ หน่วยดับเพลิงท้องถิ่น ใครจะรีบไปเอาเครื่องดับเพลิง และใครจะฉีดเพื่อบรรเทาไว้ก่อน...ใครจะรีบคว้ากุญแจไปเปิดประตูบ้าน...ใครจะรีบไปเอาผ้าห่มเอาผ้าชุบน้ำ ฯลฯ...

กิจกรรมการหนีอัคคีภัยนี้ รวมทั้งการฝึกหัดการก้มหน้า-ก้มหลัง-หอบคลาน และไถพื่น มุ่งไปสู่ทางออกอีกด้าน...

** สอนลูกว่า ห้ามวิ่ง! หากมีไฟติดตามตัว ตามเสื้อผ้า มิฉะนั้นไฟจะยิ่งลามตามแรงวิ่งและแรงลม วิธีที่ถูกต่องก็คือ...ให้ หยุด-ย่อ-วิ่ง ... คือ หยุดวิ่ง และ ย่อตัวลงต่ำ ๆ พร้อมปิดหน้าด้วยมือทั้งสอง จากนั้นก็วิ่งไปวิ่งมาเพื่อดับไฟที่กำลังลามนั้น

2... ผู้ใหญ่หลายคนเมื่อได้ยินใครตะโกนว่า “ไฟไหม้...ไฟไหม้ ” ก็ถึงกับตกใจสุดขีด แต่แทนที่จะรีบหาหนทางให้ลูก ๆ หลาน ๆ และตนเองได้หนีเพลิงอย่างปลอดภัย กลับลนลานหาหนทางแต่ทรัพย์สินสมบัติของตน และพยายามหอบหิ้วให้ครบถ้วนที่สุด กระทั่งพระเพลิงไหม้เข้ามาถึงตัว...สุดท้ายก็เหลือเพียงซาก ในขณะที่สองมือยังกำแก้วแหวนเงินทองที่ไปเอาไม่ได้แม้แต่ชิ้นเดียว!

3... สอนลูกให้รู้จักแจ้งเหตุเพลิงไหม้ โดยจดเบอร์ 191, 199 หรือเบอร์หน่วยดับเพลิง ไว้ในที่ ๆ ลูกเห็นได้ง่าย ๆ จากนั้นก็ช่วยตัวให้ลูก ๆ รู้จักควบคุมสติ อายรร้อนรน แล้วพูดด้วยเสียงดังฟังชัดด้วยประโยคว่า เกิดอะไรขึ้น? (ไฟไหม้)... ที่ไหน? (สถานที่เกิดเหตุ)... บอกชื่อและเบอร์โทรของเรา... ฝึกให้คล่องแคล่ว และยังมีประโยชน์มากในกรณีไม่มีผู้ใหญ่อยู่ในบ้านเลย

4... อีกรณที่แม่จะมีหรือไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน ได้เกิดปัญหาอันสร้างความเดือดร้อนรำคาญ ให้แก่หน่วยงานรับแจ้งเสมอมา มีเสียงอ้ายหนู-นังหนูจอมชนโทรมาแจ้งเหตุด่วนเหตุร้าย ทั้งไฟไหม้ ขโมยขึ้นบ้าน ประสบอุบัติเหตุ ...ฯลฯ แต่หลังจากทางเจ้าหน้าที่กระหัดกระหอบไปถึงที่ (อ้างว่า) เกิดเหตุ กลับปรากฏว่า...โดนเด็กหลอก...! ดังนั้น พวกเราในฐานะพ่อแม่จะต้องบอกให้ลูกรู้ว่า เด็กคนใดกระทำการ ที่ว่านี้ นอกจากทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนแล้ว ยังจะมีความผิดตามกฎหมายอีกด้วย

5... “ไฟฉาย” จะเป็นสิ่งที่พวกเราคิดถึงที่สุดในยามไฟไหม้ อันตรายเหลือเกินที่จะฝ่าควันไฟในความมืด เพื่อความสบายใจจนเตรียมไฟฉาย (ใส่ถ่านให้พร้อมด้วย) ไว้บนหัวเตียงและเก็บไว้เป็นสมบัติประจำตัวของทุกคน

6... “เครื่องตรวจจับควันไฟ” เมื่อเราได้ดูหนังฝรั่ง หากมีฉากไฟไหม้ควันโขมง เราก็มักจะเห็นเจ้าตัวขาว ๆ กลม ๆ เล็ก ๆ ที่แปะอยู่บนเพดาน ร้องเตือนเสียงดังลั่น ทำให้มักจะสงสัยว่า เหตุใดเจ้าเครื่องตรวจจับควันไฟ (Smoke Detector) จึงไม่ค่อยแพร่หลายในบ้านเรา ทั้งที่เป็นสิ่งเตือนภัยที่ทำให้เราแก้ไขสถานการณ์ไฟไหม้ได้ทัน และราคาก็พอรับได้ (ราวตัวละ 600 – 1000 บาท)

7... หากต้นเพลิงเกิดจากห้องใดห้องหนึ่งในบ้าน ให้รีบปิดประตู และ หน้าต่างห้องนั้นให้สนิท (แต่ต้องเช็คให้แน่ ๆ ว่าไม่มีใครหลงเหลืออยู่ในห้องนั้น) เพราะเมื่อห้องปิดแน่น ไฟที่กำลังไหม้ก็จะลดลง และอาจดับไปได้เอง (เพราะขาดอากาศ)

8... สอนลูกว่าอย่าวิ่งฝ่าควันไฟ จริงอยู่ยามหน้าสิ่วหน้าขวานทุกคน ย่อมทำ ทุกวิธีที่จะเอาชีวิตรอด ยิ่งตกอยู่ท่ามกลางกลองเพลิง ทางไหนที่พอมีหวัง ก็มักจะรีบลุยเข้าไปอย่างไม่ทันยั้งคิด ทั้ง ๆ ที่ 80% ของผู้ที่เสียชีวิตในกองเพลิงนั้น เกิดจากการขาดอากาศหายใจ และสำลักควัน เนื่องจากควันอันโขมงนั้นประกอบไปด้วย ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์และไอร้อน ที่ลอยตัวอยู่ด้านบนอากาศด้านล่าง (เกือบติดพื้น) จึงยังพอมือออกซิเจน หรือจะให้ตี (ถ้าเป็นไปได้) ก็ควรใช้ถุงพลาสติกใหญ่ครอบศีรษะไว้ ซึ่งทำให้ได้รับออกซิเจน ทั้งยังช่วยกันไอร้อนได้ด้วยการหายใจในขณะฝ่าควันไฟก็คือ หายใจสั้น ๆ ทางจมูก และอย่าหายใจทางปาก

9... หากโซคร้ายต้องติดแหงกอยู่ในห้อง ก่อนที่ไฟจะลามเข้ามา สิ่งที่ต้อง ป้องกันไว้ก่อน ก็คือควันไฟจะทะลักเข้ามาในห้อง จนเป็นภัยถึงแก่ชีวิตได้ ดังนั้นจึงควร รีบหาทางป้องกัน หรือบรรเทาชะก่อน โดยการเอาผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม หรือผ้าเช็ดตัว ชุบน้ำให้เปียก แล้วอุดตามขอบประตู และตามช่องต่าง ๆ ในห้อง

10... ในขณะที่ไฟยังไม่ยุติ หรือแม้แต่หลังเพลิงมอดใหม่ ๆ ขอเตือนว่า...อย่าจับลูกบิดประตู ด้วยมือเปล่าเป็นอันขาด เพราะว่า ความร้อนระอุของมัน จะทำให้มือของคุณพองใหม่ได้ทันที ดังนั้น จงใช้ผ้าหนา ๆ ชุบน้ำ และหุ้มมือก่อนจะเปิด หรือปิด (หรือ..ขอโทษนะครับ...ถ้าขณะนั้นคุณใส่รองเท้า จงใช้เท้าถีบอย่างแรงเพื่อเปิด ประตูก็น่าจะดีกว่า)

11... หากจะช่วยเด็กหรือใครก็ตามที่ติดอยู่ในห้องที่มีเพลิงไหม้ ก็ไม่ควรเสี่ยงเปิดประตูพลั่วโดยทันที เพราะพระเพลิงอาจโหมออกมาจากห้องอย่างทันทีทันใด และเราก็อาจกลายเป็นเจ้าชาย ที่โดนมังกรยักษ์พ่นไฟ จนตัวไหม้เกรียม! วิธีที่ถูกต้องก็คือ เปิดประตูโดยใช้ผ้าชุบน้ำที่แนะนำไว้แล้วข้างต้น โดยให้ยืนอยู่หลังประตูแล้วค่อย ๆ แง้มประตูเข้าหาตัว เป็นการใส่ประตูบังตัวเรา จากไฟที่อาจพุ่งโพล่งออกมา...

“โจรปล้น 10 ครั้ง ยังดีกว่าไฟไหม้ครั้งเดียว” ภาษิตไทย ๆ ที่ติดปากเราทุกคน แต่แปลกตรงที่ทุกคนมีกรรมวัตรระวังและป้องกันโจรภัย แต่มักจะละเลยในเรื่องของอัคคีภัย จนประมาทหรือเผลอเผลอกระทั่งกลายเป็นมหันตภัยอย่างคาดไม่ถึง!!!

ยายขอโทษ...

ยายผิดเอง

”

ยายบัวแถมจะโถมร่างเข้าไปหาหลาน
 แล้วก็ก้มหน้าพยายามเป่าปาก เพื่อหวังช่วยให้หลานรักพิน
 ...ในขณะที่ชาวบ้านที่อยู่ในเหตุการณ์ หลาย ๆ คนต่างรุมตำ
 รุมประณามยายบัวว่าเป็นยายไม่เอาไหน เป็นยายแก่ขี้เมา
 กิ่งหลานไปกินเหล้าจนหลานต้องเดินตามหา
 และตกสะพานจมน้ำตาย!!!!...

”

“จน เครียด กินเหล้า” สโลแกนอันแสนจะเพี้ยนนี้ ไม่รู้ว่าใครเป็นคนคิดขึ้น แต่มันได้กลายเป็นประโยคติดตลกปากของผู้หาเช้ากินค่ำ และติดอยู่ในใจของผู้ที่นิยม ร่ำสุราเป็นอาจิม ให้ยิ่งเชื่อว่า เหล้าคือเพื่อนคลายทุกข์คลายเครียดที่เยี่ยมยอด

ยายบัว ก็เป็นอีกหนึ่งในก๊วนคอทองแดงประจำซอย แม้จะขี้เหล้า แต่เวลาเมายายบัวก็ไม่เคยก้าวร้าวระรานใคร แต่กลับอารมณ์ดีสนุกสนาน ร้องเล่นเต้นรำอยู่แต่ในกลุ่มเพื่อนคอเดียวกัน

ซึ่งยามเมายายบัวจะกลายร่างเป็นคนละคนกับตอนไม่เมาที่เป็นคนเรียบร้อย ๆ เอื่อย ๆ ก้มหน้าก้มตาซักผ้าที่รับมาจากชาวบ้าน อันทำให้พอมิรายได้เอาไว้เลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตน และต้มหลานรักวัย 2 ขวบครึ่ง และแน่นอน...เพื่อเจียดส่วนหนึ่งเป็นค่าเหล้า...

“ยายบัวเนี่ยทั้งรักหลาน ทั้งขยัน ซักผ้าก็สะอาด...ดีไปหมดเลย...เสียวอย่างเดียว...ขี้เหล้า ”

ประโยคชมเชยเจิงตำทำนองนี้ ยายบัวได้ยินจนด้านชาซะแล้ว จึงมักจะทำเฉย ลูกเดียว เพราะชินตอไปก็เหมือนแก้ตัว ไม่ใช่จะไม่อยากแก้ไข แต่ลองได้เสพได้ติดมานานขนาดนี้ มันเลยเป็นเรื่องหนักหน่วงที่จะฝืนใจไม่แตะต้อง

ในวัยกว่า 60 ของยายบัว ที่ดูจะผ่านทุกข์มากกว่าผ่านสุข... เกือบ 20 ปีที่สามีเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุซีรธมอเตอร์ไซค์คว่ำหัวกระแทกพื้น หลังจากนั้นการเลี้ยงลูก ทั้ง 3 จึงตกเป็นของแแม่เพียงผู้เดียว ดังนั้นคำว่า เหนื่อยจนสายตัวแทบขาด จึงเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเลือนหาย

แม้ว่าทุกวันนี้ ลูก ๆ ต่างก็เป็นหนุ่มเป็นสาวและแยกย้ายกันไปหมดแล้ว แต่บัดนี้ในวัยเฉียด 60 ก็เชื่อว่าจะพ้นภาระ แม้จะเป็นภาระที่น้อมรับด้วยความเต็มใจ...

“ต้ม” หลานคนเดียวที่ยายเลี้ยงดูฟูมฟักของยายมาตั้งแต่แบเบาะ ด้วยว่าเวทนาที่หลานต้องกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก สาเหตุแห่งการเลิกร้างแยกทางของลูกสาวกับลูกเขย

มันช่างน่าปวดหัวเกินกว่าที่แกจะเก็บมาคิด รู้เพียงว่าการขาดความอดทน ความเห็นแก่ตัวของคนทั้งคู่... กรรมจึงตกมาอยู่กับลูกน้อยผู้ไร้เดียงสา

นอกจากตั้มจะขาดพ่อ ก็ยังมีแม่ที่ช่างรักอิสระ มากกว่าจะมาอุ้มเปลหัดล้อม เซ็ดซีเซ็ดเยี้ยว ป้อนนมป้อนข้าวให้ลูกน้อยของตน ยายจึงเป็นคนคนเดียวที่ต้องเข้ามาโอบอุ้มหลานด้วยความจำใจในเบื้องต้น แล้วเกิดเป็นความรัก และความผูกพันในเวลาต่อมา...

สองยายหลานอยู่เคียงคู่กันมาในบ้านไม้หลังเล็ก ๆ เก่า ๆ ด้วยความสงบสุข แม่ในบางหัวค่ำ หลานจะได้กลิ้งหมื่นสุราในยามที่เข้าไปซุกกายนอนกอดยาย แต่ความรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยก็ไม่เคยแตกต่างกว่าทุกวัน...

บ่ายวันนั้น ลูกสาวของยาย (แม่ของตั้ม) พาชายหนุ่มที่เธอแนะนำว่าเป็นสามีใหม่มาให้แม่รู้จัก และบอกว่าจะแวะมาเยี่ยมลูก หลังจากที่ห่างหายไปกว่าหนึ่งปี

ตั้มในวัย 4 ขวบ ไหว้แม่อย่างซัดเงินตามประสาลูกที่มีความรู้สึกกับแม่เหมือนดังแค่ญาติห่าง ๆ จากนั้นหนูน้อยก็วิ่งมากอดยายแจ

ลูกสาวบอกว่า สามีใหม่รับงานก่อสร้างอยู่ต่างจังหวัด บังเอิญงวดนี้ได้งานเป็นช่างปูกระเบื้องที่กรุงเทพฯ จึงมาขออาศัยที่นี่เพียงชั่วคราว

หลายวันที่ลูกสาวกลับมายุ่งด้วยกัน แม่ยายบัวจะภาวนาให้ลูกสาวอย่าได้ออกไปไหน เพราะนี่อาจเป็นโอกาสเดียวที่หลานจะได้ใกล้ชิดแม่ แต่ก็ทำได้เป็นอย่างดีที่ต้องการไม่ เพราะลูกสาวของยายชอบที่จะติดสอยห้อยตามผัวไปแทบทุกวัน กว่าจะกลับก็ค่ำมืด หรือแม่แต่ในวันที่ไม่ได้ตามผัวออกไปไหน หล่อนก็เฝ้าแต่นั่ง ๆ นอน ๆ ดูทีวี

ครั้นเมื่อยายบัวใช้ให้ไปทำกับข้าวให้ลูก อาบน้ำให้ลูกบ้าง ก็มักบ้ายเปียง หรือกระแทกกระทั้น ลูกขึ้นมาทำอย่างเสียไม่ได้ กระทั่งยายบัวสุดจะทน จึงต่อว่าต่อขานคนเป็นแม่ จนเกิดเป็นปากเสียงกัน

“เป็นแม่ประสาอะไรวะ ทำตัวยังกะไม่ใช่แม่ กูจะลองปล่อยให้มึงดูแลลูกเองบ้าง...กูจะไปละ” ยายบัวแก้มั่งประขดเพื่อลองใจ

“แม่จะไปไหน?” ลูกสาวถาม

“กูจะไปกินเหล้า” ยายบัวตอบเสียงดัง ว่าแล้วแกก็เดินออกจากบ้านไป

ยายเดินมาถึงกวนสุรหน้าปากซอย ขณะนั้นเป็นเวลา 5 โมงเย็น เพื่อน ๆ ต่างวัย ยกเก้าอี้ให้นั่ง แกกึ่งนั่งกึ่งยืน และสรรวเสเฮฮากันกลุ่มจนถึง 6 โมงเย็น

ทั้งที่กำลังกรึม ๆ แต่ตลอดชั่วโมงที่ผ่านไป ใจของแกก็ยังอดพวงงถึงแต่หลานไม่ได้ จึงตัดสินใจลุกขึ้นกลางวงเหล้า และถ่อกายเดินกลับมาที่บ้าน

เมื่อไปถึงบ้าน ก็กลับได้เห็นภาพที่ชวนขัดใจอย่างเป็นที่สุด นั่นก็คือ ลูกสาวของตนกำลังนอนเอกเขนกดูทีวีอย่างสบายอารมณ์

“หลานของกูอยู่ไหน?” ยายบัวถามเสียงดัง

“โน่น...เล่นอยู่ทางโน่น” ลูกสาวบ่นปากพร้อมชี้นิ้วไปข้างบ้าน ในขณะที่ตาจับจ้องละครทีวี

“เด็ก ๆ มันเล่นด้วยกันอยู่นี่แหละ” ป้าแซมคนข้างบ้านตะโกนตอบกลับมา เมื่อรู้ว่ายายบัวถามหาหลาน

“แม่จะไปไหนก็ไปนะ...หนูก็ดูอยู่นี่นา” น้ำเสียงของลูกสาวบอกว่ารำคาญแม่สุดแสน

“เออ...กูรู้..กูรู้..” ว่าแล้วยายก็เดินตุ้บตุ้บกลับไปที่ร้านเหล้า และร่ำสุรากับเพื่อนร่วมกวนต่ออีกราว 1 ชั่วโมง

แต่ขนาดที่ว่ามาได้ก็ ยายบัวก็ยังคงห่วงหลาน ว่าป่านี่แม่ผู้ไม่เอาไหนได้ทำ ข้าวเย็นให้ลูกกินบ้างรีไปเล่า คิดได้เท่านั้น แกก้นค่อย ๆ หยัดกายยืนขึ้น แล้วประคองสติ เดินไปซื้อบะหมี่สำเร็จรูป 1 ซอง และนม 1 กล่อง เพื่อเอาไปให้หลานรักกินเป็นอาหาร เย็น

เดินโงน ๆ เจน ๆ จนมาถึงบ้าน ก็พบว่าลูกสาวกำลังนอนหลับอ้าปากหาวอยู่ที่ หน้าจอทีวี

ในขณะที่ยายบัวกำลังพยายามรวบรวมสติ เพื่อจะตะโกนเรียกหาหลานอยู่นั้น นางนุ้ยเพื่อนบ้านก็กระหืดกระหอบเดินเข้ามาบอกยายว่า “รีบไปดูเร็ว ๆ เข้า ที่ได้สะพาน มีชาวบ้านกำลังงมหาเด็กที่เดินตกน้ำ มีคนบอกว่าคล้าย ๆ กับเจ้าตั้ม!!!!...”

ยายหายเมาเป็นปลิดทิ้ง และนึกได้ว่าเมื่อครั้งที่เดินผ่านสะพานมา ก็เห็นอยู่ เหมือนกันว่า มีคนมุงล้อมกันอยู่หมู่ใหญ่ แต่อาการที่แกอยากกลับมาหาหลานมากกว่า ก็เลยไม่ได้สนใจแวะเข้าไปชะเง้อดู

ยายบัวตั้งสติได้ จึงรีบหันไปเขย่าตัวลูกสาวที่กำลังหลับให้ตื่นขึ้นในทันใด แล้วทั้งหมดก็รีบไปยังที่เกิดเหตุ ในขณะที่ชาวบ้านกำลังอุ้มเด็กขึ้นมาจากน้ำ ก็ปรากฏว่า เจ้าหนูผู้เคราะห์ร้ายคนนั้นก็คือ...เจ้าตั้ม....ดังเช่นที่ทุกคนคาดคิด!!!

ยายบัวแทบจะโถมร่างเข้าไปหาหลาน แล้วก็ก้มหน้าพยายามเป่าปาก เพื่อหวัง ช่วยให้หลานรักฟื้น ...ในขณะที่ชาวบ้านที่อยู่ในเหตุการณ์หลาย ๆ คนต่างรุมตำรุมประณาม ยายบัวว่าเป็นยายไม่เอาไหน เป็นยายแก่ขี้เมา ทั้งหลานไปกินเหล้าจนหลานต้องเดิน ตามหา และตกสะพานจมน้ำตาย !!!!...

หลายคนถึงกับจะเข้ากลุ่มรุมทำร้ายยายบัว ตียังมีตำรวจและชาวบ้านบางคน ช่วยห้ามช่วยกันไว้ และขอให้รีบไปส่งเด็กที่โรงพยาบาลโดยด่วน

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ตั้มอยู่ในสภาพสลิมสลือ ขยับตัวไม่ได้ แพทย์ได้ทำการ ต่อท่อช่วยหายใจ แล้วให้อาหารทางสายน้ำเกลือ ยายบัวกับแม่อยู่เฝ้าตั้มทุกวัน

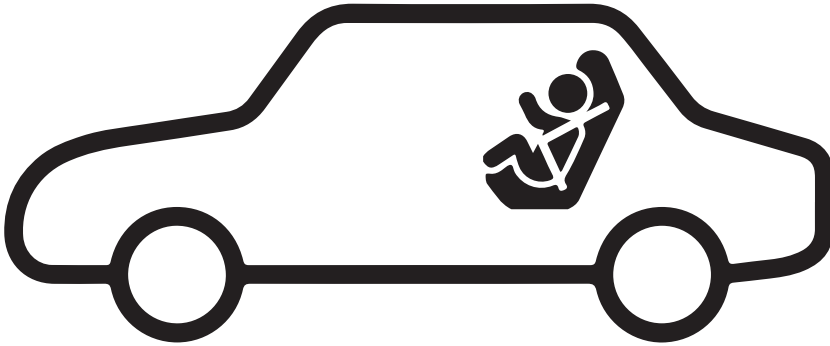
แม่หลานอยู่ในสภาพเป็นเจ้าชายนีทร่า แต่ยายก็พยายามพูดคุยกับหลาน เพื่อหวังให้หลานฟื้นคืนสติ และพูดจาตอบโต้กับยายบ้าง

กระทั่งย่างเข้าวันที่ 4 ของการรักษา ต้มแสดงอาการตอบรับยายด้วยน้ำตา ที่ไหลหยาดลงมาสองข้างแก้มเมื่อยายพูดว่า “ยายรักต้มมาก...หลานเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ของยาย...ยายขอโทษที่ดูแลต้มไม่ดี.....ยายผิดเอง.....”

อีกสองวันต่อมา เวลาบ่าย 2 แพทย์ได้เดินมาแจ้งให้ยายทราบว่า ...ต้ม... เสียชีวิตแล้ว

เด็ก ๆ ต้องนั่ง

“คาร์ซีต”

รถทั้งสองต่างวิ่งผ่านไฟเขียว
รถกระบะของคุณวิน พุ่งเข้ามาชนทางด้านซ้ายรถเก๋งของ
คุณหม่อม จากนั้นรถกระบะนั้นก็หมุนคว้าง
แล้วก็ไถลไปข้างหน้าราว 5 เมตร และพลิกคว่ำ
ส่วนรถเก๋งของคุณหม่อมตัวถึงด้านซ้ายยุบ

คุณวินหมดสติไปชั่วคราว เมื่อลืมตาขึ้นก็พบว่าภรรยาของตน
...ร่างทะลุกระจกหน้ารถไปนอนอยู่บนพื้นถนน
ลูกสาวคนโตนอนหลับตาอยู่เบาหลัง
ส่วน “น้องน้ำ” (ลูกสาวคนเล็ก) ศีรษะทะลุกระจกข้างซ้ายของรถ
และอยู่ในท่าแนบพื้นถนน (รถคว่ำ)

กรณีศึกษาที่ 1 : แม่พุ่งออกนอกรถ ลูกสาวทะเลาะจก

คุณวิน (คุณพ่อ) ขับรถกระบะ 4 ประตู มุ่งตรงเข้าเมืองระยอง เพื่อพากรรยา ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลระยอง

ในขณะนั้น มีภรรยาที่นั่งอยู่ที่นั่งด้านหน้าซ้ายและไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัย มี “น้องน้ำ” ลูกสาวคนเล็กวัย 4 ขวบ นอนหนุนตัก และมีลูกสาวคนโตวัย 12 ขวบ นั่งอยู่เบาะนั่งหลังรถ

เมื่อรถของคุณวิน ขับมาถึงบริเวณสี่แยกตะพง ต.ตะพง อ.เมือง จ.ระยอง อันเป็นเวลาเดียวกับคุณแหม่ม ที่ขับรถเก๋งวิ่งสวนมาจากตัวเมืองระยองเพื่อจะเลี้ยวขวา ไปหาคุณแม่รำพึง

รถทั้งสองต่างวิ่งผ่านไฟเขียว รถกระบะของคุณวิน พุ่งเข้ามาชนทางด้านซ้าย รถเก๋งของคุณแหม่ม จากนั้นรถกระบะนั้นก็หมุนคว้าง แล้วก็ไถลไปข้างหน้าราว 5 เมตร และพลิกคว่ำ ส่วนรถเก๋งของคุณแหม่มตัวถ่วงด้านซ้ายยุบ

คุณวินหมดสติไปชั่วครู่ เมื่อลืมตาขึ้นก็พบว่าภรรยาของตน...ร่างทะเลาะจก หน้ารถไปนอนอยู่บนพื้นถนน ลูกสาวคนโตนอนหลับตาอยู่เบาะหลัง ส่วน “น้องน้ำ” (ลูกสาวคนเล็ก) ศีรษะทะเลาะจกข้างซ้ายของรถ และอยู่ในท่าแนบพื้นถนน (รถคว่ำ)

สักครู่เดียว ภรรยาคุณวินลุกขึ้นมาได้ แล้วตรงเข้ามาอุ้มลูกสาวที่อยู่ในสภาพ หมดสติ และยังหายใจเฮือก ๆ

ในขณะที่คุณวินขับเขี้ยวออกจากรถ แล้วเปิดประตูค่อย ๆ ดึงตัวลูกสาว คนโตออกมาจากรถอย่างทุลักทุเล

จากนั้นมีหน่วยกู้ภัยมาช่วยนำคุณวินและครอบครัวไปที่ห้องฉุกเฉินโรงพยาบาล ระยอง

คุณวิน ภรรยา และลูกสาวคนโต บาดเจ็บเพียงเล็กน้อย

ทั้งหมดนั่งรออาการของน้องน้ำอยู่ราว 30 นาที จากนั้นแพทย์ผู้รักษาก็ออกมา
แจ้งว่า

“น้องน้ำ” ลูกสาวคนเล็ก...เสียชีวิตแล้ว

กรณีศึกษาที่ 2 : ลูกน้อยหลุดลอยจากอ้อมกอดแม่

คุณแม่ (คาดเข็มขัดนิรภัย) อุ้มลูกน้อยวัย 8 เดือน นั่งหน้ารถ และกำลังให้นม
ลูก

ในขณะที่คุณพ่อขับรถเก่ง โดยมีคุณแม่นั่งอยู่ด้านหน้ารถ ขณะที่กำลังให้นม
(นมแม่) แก่ลูกชายวัย 8 เดือน เมื่อขับรถมาถึงบริเวณถนนสายหนึ่งที่สี่คี่ว ปากช่อง
จ.นครราชสีมา บังเอิญพบหลุมใหญ่หลุมหนึ่งอย่างไม่ทันระวังจึงหักพวงมาลัยหลบพื้นที่
รถจึงเสียหลักพลิกข้าง

เป็นเหตุให้ ร่างและศีรษะของลูกน้อยหลุดลอยจากอ้อมกอดแม่ที่กำลังให้นม
อยู่แท้ ๆ ไปกระแทกกับประตูและคอนโซลหน้าภายในรถคันดังกล่าว และเสียชีวิตทันที

กรณีศึกษาที่ 3 : ไม่ตายถ้าได้นั่งคาร์ซีท

“คุณจิม” คุณพ่อวัยหนุ่มวัย 29 ได้ขับรถเก๋งพาภรรยาและลูกสาววัย 3 ขวบ
ออกจากบ้านเพื่อที่จะไปซื้ออาหารที่ตลาด

ในขณะที่ขับรถมาไม่ถึง 2 กิโลเมตร โดยมาถึงบริเวณถนนช่วงทางโค้ง ได้มีรถกระบะคอกบรทุกคนงาน ขับมาด้วยความเร็ว พุ่งแหกโค้งมายังบริเวณไหล่ทางในเลนฝั่งของคุณพ่อ โดยล้ำเส้นและแฉลบเสียหลักไปทางด้านซ้ายมือของรถเก๋ง แล้วพยายามจะดึงกลับ จึงชนกระแทกด้านซ้ายของตัวรถเก๋งอย่างรุนแรง หน้าซ้ายยังไปพุ่งชนรถจักรยานยนต์สีแดงที่กำลังขับอยู่ด้านหลังของรถเก๋งคันที่ถูกชนด้วย (คนขับขี่รถจักรยานยนต์ได้รับบาดเจ็บ ขากรกระดูกแตก)

ภรรยาและลูกสาวของคุณจิมเสียชีวิตคาที่ ทางด้านผู้โดยสารที่นั่งบนท้ายรถกระบะคันก่อเหตุ (เป็นรถชนคนงาน) มีผู้ได้รับบาดเจ็บ 12 ราย และไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาล 2 ราย

ส่วนคนขับรถกระบะคันก่อเหตุ ได้ปีนออกมาจากรถกระบะในสภาพบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ให้เป่าแอลกอฮอล์ คู่กรณีเป่าแล้วขึ้นมาว่ามีปริมาณแอลกอฮอล์อยู่ 70 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ จึงตั้งข้อหาแล้วขับเป็นเหตุให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต

คุณจิมยอมรับว่า ตนมีที่นั้งนริภัย (คาร์ซีต) ที่น้องสาวซื้อให้เป็นของขวัญไว้สำหรับลูก โดยเคยนำมาติดตั้งในเบาะรถด้านหลัง และได้ใช้เป็นประจำตั้งแต่ลูกอยู่ในวัย 1-2 ขวบ แต่เมื่ออายุ 3 ขวบ ลูกต้องการมานั่งกับแม่เท่านั้น และไม่ยอมนั่งคาร์ซีตอีกต่อไป

จะเกิดอะไรขึ้นกับลูกน้อยของคุณ? หากว่า....รถยนต์

- มีการเบรกอย่างกะทันหัน
- มีการหักเลี้ยวอย่างฉับพลัน
- หรือมีการชนอย่างรุนแรง

สิ่งที่เกิดขึ้นในทันทีก็คือ ...ร่างของเด็ก ๆ จะหลุดลอยจากที่นั่ง

ไปอัดกับแผงคอนโซลหน้ารถ

ไปปะทะกับประตูรถ แล้วลอยลະลิวออกนอกกรถ

พุ่งทะลุกระจกหน้ารถ แล้วกระเด็นออกไปนอกกรถ

ด้วยสรีระอ่อนบอบบางของเด็กๆ จึงอาจทำให้...กระดูกซี่โครง, แขน, ขา แตกหัก
เยื่อหุ้มปอด, เยื่อหุ้มหัวใจ รวมทั้งอวัยวะภายในต้องชอกช้ำ หรือ ฉีกขาด

โดยเฉพาะศีรษะของเด็ก ๆ ที่ต้องกระแทกของแข็งอย่างรุนแรง ทำให้มีเลือดคั่ง
ในสมอง ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งความพิการ หรือ เสียชีวิต...

**1... เข็มขัดนิรภัย และถุงลมนิรภัย คือนวัตกรรมที่ช่วยปกป้องชีวิต
ของคนในห้องโดยสาร** แต่มีข้อแม้คือ ...ต้องเป็นผู้โดยสารที่มีอายุเกิน 9 ปีขึ้นไป
หรือมีความสูงตั้งแต่ 140 ซม. ขึ้นไป...เท่านั้น มิฉะนั้นมันก็อาจกลายเป็นตัวการทำอันตราย
ต่อเด็ก ๆ อย่างรุนแรงและคาดไม่ถึง

2... อย่าให้เด็กนั่งหน้ารถ แม่คุณจะอุ้มเด็กบนตักหรือกอดเด็ก แน่น ๆ

แถบคาดเข็มขัดนิรภัยแน่นแค่ไหนก็ตาม ก็ไม่ได้ช่วยให้เด็กปลอดภัยเลย เพราะความเป็นจริงก็คือ...แรงมหาศาลของการปะทะจากการชน หรือแรงฉุดของการเบรก กระแทกหันนั้นมันเกินกำลังที่พ่อแม่จะยึดลูกอยู่ หน้าขำน้ำหนักของพ่อแม่ก็มักจะไปอัดทับลูก เพิ่มความเสี่ยงให้แก่ลูกโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แรงปะทะแรงเหวี่ยงมันมหาศาล เกินกว่าที่จะช่วยอะไรได้ โอกาสที่ลูกจะหลุดจากมือแล้วพุ่งทะลุกระจกออกไปนอกรถ จึงมีสูง

3... เด็กวัยไม่เกิน 9 ขวบ หรือสูงน้อยกว่า 140 ซม.

การให้เด็กคาดเข็มขัดนิรภัยในรถ นอกจากจะไม่ได้ช่วยเรื่องความปลอดภัย มันจะกลายเป็นจุดเสี่ยง เนื่องจากเด็กยังตัวเล็ก ทำให้สายเข็มขัดแทนที่จะพาดบนหน้าตัก และแนวบริเวณเชิงกราน แต่กลับมารัดตรงท้องน้อยส่วนเส้นที่ควรพาดที่หน้าอกและไหล่ ก็กลับมารัดที่ลำคอของเด็ก ดังนั้น หากรถเบรกอย่างกะทันหัน หรือมีการชน เข็มขัดจะทำอันตรายแก่ ไช้สันหลัง, อวัยวะภายในช่องท้องของเด็ก สายเข็มขัดเส้นที่พาดผ่านบริเวณลำคอ ก็อาจทำให้เกิดการบาดเจ็บที่ต่ออากาศหายใจที่บริเวณคอได้

4... เนื่องจากการพองตัวของถุงลมนิรภัยนั้น มันมีความเร็วถึง 320 กม./ชั่วโมง

ความรุนแรงมากมายขนาดนี้จึงเป็นอันตรายต่อเด็ก ๆ อย่างยิ่ง เด็ก ๆ (ไม่เกิน 9 ขวบ) จึงไม่ควรนั่งหน้ารถ โดยเฉพาะรถที่มีถุงลมนิรภัย

(แล้วอย่าลืมนะครีบบว่า ถุงลมนิรภัยนั้น เป็นเพียงส่วนเสริมความปลอดภัยเมื่อใช้เข็มขัดนิรภัยเท่านั้น (supplemental restraint system) มันจึงจะมีประสิทธิภาพต่อเมื่อคุณ (ผู้ใหญ่ หรือ เด็กโต) ใช้ควบคู่กับการรัดเข็มขัดนิรภัยด้วย รวมทั้งอาจเกิดอันตรายเป็นอย่างยิ่งหากไม่ได้รัดเข็มขัด เพราะใบหน้า คีร์ชชะ และหน้าอกจะปะทะเข้ากับถุงลมนิรภัยอย่างรุนแรงนั่นเอง)

“เบาะนิรภัยสำหรับเด็ก” ทางเลือกที่ปลอดภัย สำหรับลูกน้อยวัยไม่เกิน 9 ปี

สถิติจาก US Centers for Disease Control and Prevention (CDC) ของ
ประเทศสหรัฐอเมริกา ระบุว่า

- เบาะนิรภัยสำหรับ *วัยทารก ... ลดอัตราเสียชีวิตได้ 69%*
- เบาะนิรภัยสำหรับ *วัย 1- 4 ปี ... ลดอัตราเสียชีวิตได้ 47%*
- เบาะนิรภัยสำหรับ *วัยที่มากกว่า 5 ปี ... ลดอัตราเสียชีวิตได้ 45%*
- และ *ลดความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บรุนแรงได้ถึง 50%*

หากลูกของเราอายุไม่เกิน 9 ปี สิ่งที่จะช่วยปกป้องชีวิตของพวกเขาก็คือ เบาะ
นิรภัยสำหรับเด็กในวัยต่าง ๆ ซึ่งจะต้องใช้ให้ถูกวัยถูกขนาดด้วยนะครับ...เท่าที่มีจำหน่าย
ในท้องตลาด แบ่งเป็น 3 แบบ ซึ่งคุณประโยชน์ของมันก็คือ...

เด็ก ๆ ในวัยอนุบาล หรือ วัยเรียน (5-10 ปี)
เบาะนิรภัยที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ เรียกว่า **Booster seat**

ซึ่งจะช่วยยกตัวเขาให้สูงขึ้น เพื่อให้ใช้เข็มขัดนิรภัยในรถได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระทั่งวันใดที่เขาโตประมาณ 140 ซม. แล้ว Booster seat ก็อาจหมดความจำเป็น เพราะนั่นหมายถึง ลูกสามารถใช้เข็มขัดนิรภัยป้องกันภัยได้เช่นเดียวกับคุณพ่อคุณแม่ ขณะเดียวกันเบาะนิรภัยก็อาจกลับกลายเป็นภัยแก่ลูก จึงต้องป้องกันไว้ก่อนตั้งนี้ครับ....

1) จัดวางในตำแหน่งที่ถูกต้อง

นั่นคือ วางที่เบาะหลังของรถ (ขอย้ำอีกครั้งเถอะนะครับว่า เด็กวัยไม่เกิน 12 ปี จะต้องนั่งที่เบาะหลังของรถเท่านั้น...)

2) สายคาดจะต้องไม่หลวม หรือแน่นจนเกินไป

(ทดสอบโดยใช้นิ้วสอดเข้าไประหว่างตัวลูก และสายคาด หากเลื่อนนิ้วขึ้นลงได้ แสดงว่า กระชับพอดีแล้ว

3) ตัดตั้งให้แน่นหนา

เข็มขัดนิรภัยในรถต้องสอดกับที่ล็อก หรือมีตัวล็อกกับเบาะเพื่อเสริมให้มั่นคงมากขึ้น เพื่อความมั่นใจ ให้ลองขยับเบาะนิรภัยดู ถ้าเลื่อนไปมาได้มากกว่า 1 นิ้ว แสดงว่ายังติดตั้งเบาะนิรภัยหลวมเกินไป เบาะอาจหลุดได้ ทำให้พลิกคว่ำลงมาเมื่อหยุดรถกะทันหัน

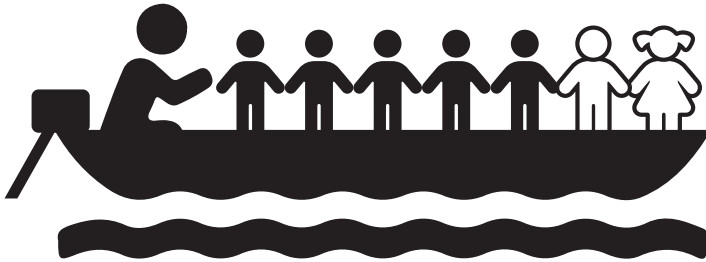
การเหยียบเบรกอย่างแรง ทำให้เข็มขัดนิรภัยที่คาดตัวทำหน้าที่อย่างเต็มที่ นั่นคือกระตุกร้อย่างแรงทันที โดยเฉพาะสายที่คาดตรงท้องน้อย... ซึ่งหากเป็นเด็ก ๆ นั้น จึงทำจะถึงกับจุกแน่นอยู่พักใหญ่ และปวดท้องในเวลาต่อมา.....

มักเกิดรอยฟกช้ำที่บริเวณหน้าท้องระดับสะดือ และที่บริเวณข้างคอ เมื่อกอด ๆ หน้าท้องพบว่าเด็กไม่เกร็งท้อง ท้าว ๆ ไปท้องยังนุ่มอยู่ กดลึก ๆ ไม่มีอาการเจ็บนอกจาก กดบนรอยฟกช้ำ กดแล้วปล่อยให้หน้าท้องกระด้างขึ้นมากก็ไม่มีอาการปวดเช่นกัน การตรวจดังกล่าวช่วยบอกเราว่ามีอะไรบวมนเยื่อช่องท้องภายในหรือไม่ เช่น เลือดตกในช่องท้อง เป็นต้น

**ให้ประคบรอยฟกช้ำด้วยผ้าเย็นหรือผ้าห่อน้ำแข็งสัก 24 ชั่วโมงจึงเปลี่ยนเป็นผ้าชุบน้ำอุ่นแทน วันแรกต้องสังเกตอาการหน้าท้องแข็งเกร็ง อาเจียนหรือจุกแน่นไว้ด้วย หากมีอาการดังกล่าวต้องพามาพบแพทย์ เพราะการบาดเจ็บอวัยวะภายในอาจแสดงอาการออกมาในภายหลังได้ในหลายต่อหลายประเทศในขณะนี้ ได้ให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของเด็กในการโดยสารรถยนต์ โดยการใส่เบาะนิรภัยสำหรับเด็ก เพื่อช่วยสร้างเสริมความปลอดภัยในการเดินทางของเด็ก ๆ

คู่ขวัญไม่มีวัน

จะพรากจากกัน

ยายทักทายตาอยู่คนขับเรือ และเอ่ยปากว่า
“ฝากดูแลหลานด้วยนะ”

ตาอยู่ตะโกนแข่งกับเสียงเครื่องยนต์
“ไม่ต้องห่วงหรอก เด็ก ๆ ก็นั่งไปกลับอย่างนี้ทุกวัน
ไม่มีปัญหา สบายใจได้”

เรือเริ่มเร่งเครื่อง และออกจากท่าไป
พร้อมบนเรือที่มีคนขับ 1 และเด็ก ๆ อีก 7 คน

หนูพืมหันมาโบกมือบ๊ายบายให้คุณยาย เมื่อเรือเริ่มห่างจากท่า
คุณยายยิ้มและบ๊ายบายตอบหลาน แต่หลานคงไม่เห็น
เพราะเธอรีบหันกลับไปคุยจ้อกับเจ้าหนึ่งดังเดิม

สถานที่เกิดเหตุ – คลองสองห้อง (คลองประเวศ)

ชาวบ้านร้านตลาดในชุมชนแห่งนี้ไม่มีใครไม่นึกเอ็นดู หนูพิม วัย 5 ขวบ กำลังเรียนชั้นอนุบาล 2 และ เด็กชายหนึ่งวัย 7 ขวบ เรียนชั้นประถม 1 และพวกเขาก็ยิ่งอดแหวไม่ได้ ในวันที่เห็นเจ้าตัวเปียกทั้งสองนั่งคุยกันกะจุกกะจิง อยู่ที่บ้าน หรือจูงไม้จูงมือกันเดินเล่นที่โน่นที่นี่

ใคร ๆ ในละแวกนั้นก็รู้ว่า คู่ขวัญคู่นี้ เป็นบ้านใกล้เรือนเคียงกัน และพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีลูกเพียงครอบครัวละหนึ่ง แล้วเด็กทั้งสองดูเหมือนจะต้องชะตากันขนาดว่าตั้งแต่อ่อนแต่ออก ก็ยังไม่เคยเห็นทั้งคู่ทะเลาะหรือรังแกกันเลย แม้แต่ครั้งเดียว...

พิมกะหนึ่งอยู่บ้านติดกัน เรียนโรงเรียนเดียวกัน แต่มีเรื่องที่แตกต่างกันก็คือ ยานพาหนะที่อาศัยไปโรงเรียน โดยหนึ่งใช้บริการเรือหางยาวรับส่งเด็กนักเรียนข้ามฟาก ในขณะที่พิมมีคุณยายซีรลจักรยานยนต์ไปรับส่ง

แต่เช้าวันนั้น...หนูพิมต้องย้ายตั้งแต่เช้า

“หนูจางั่งเรือไปโรงเรียนกะพี่หนึ่ง ...จางั่งเรือกะพี่หนึ่ง”

“เออละ...เออละ...ก็ได้...ก็ได้... แต่ให้แคว้นนี้วันเดียวนะ...เข้าใจมั๊ย?” คุณยายหลุดปากมาแค่นั้น หลานสาวก็หยุดร้อง และพยักหน้าอย่างว่าง่าย

จะว่าไปยายก็ไม่สบายใจนัก ที่ยอมตามใจหลาน โดยยังไม่ได้บอกคนเป็นพ่อเป็นแม่

แต่แล้วก็ปลอบใจตนเองว่า จะยอมให้ครั้งนี้ครั้งเดียว และคงไม่เป็นไรหรอก ระยะทางก็ใกล้ ๆ คนขับเรือก็รู้จักกันดี เด็ก ๆ เขาก็ไปเรือกันทุกวันทั้งเช้าทั้งเย็น แล้วก็ไม่เห็นเคยมีเรื่องมีราวอะไร

เรือหางยาวย่อม ๆ ลำนั้น เป็นเรือรับส่งนักเรียนในละแวกเดียวกับหมู่บ้านทั้งนั้น

ยายจูงพิมไปส่งที่ท่าเรือ เช้านั้น...เจ้าพิมดูร่าเริงกว่าทุกเช้า ยิ่งพอเจอหน้า
เจ้าหนึ่งบนเรือเท่านั้นแหละคุยกันจ้อไม่หยุดปาก เรียกว่าลืมนายไปเลย

ยายทักทายตಾಯู่คนขับเรือ และเอ่ยปากว่า “ฝากดูแลหลานด้วยนะ”

ตಾಯู่ตะโกนแข่งกับเสียงเครื่องยนต์ “ไม่ต้องห่วงหรอก เด็ก ๆ ก็นั่งไปกลับ
อย่างนี้ทุกวัน ไม่มีปัญหา สบายใจได้”

เรือเริ่มเร่งเครื่อง และออกจากท่าไปพร้อมบนเรือที่มีคนขับ 1 และเด็ก ๆ อีก
7 คน

พิมหันมาโบกมือบ้ายบายให้คุณยาย เมื่อเรือเริ่มห่างจากท่า คุณยายยิ้มและ
บ้ายบายตอบหลาน แต่หลานคงไม่ทันเห็นเพราะเธอรีบหันกลับไปคุยจ้อกับเจ้าหนึ่ง
ดังเดิม

ตಾಯู่ พาเด็กทั้ง 7 ชีวิต แล่นออกจากคลองสองห้อง ไม่นานก็ถึงทางแพร่ง เขา
ลดความเร็วลง แล้วคัดซ้ายเข้าสู่คลองประเวศเหมือนเช่นที่ปฏิบัติอยู่ทุกวัน

แต่ที่ไม่เป็นเหมือนเช่นทุกวัน ก็คือ...เรือรับส่งผู้โดยสารขนาดใหญ่ลำหนึ่งแล่นเข้ามาหา
ด้วยความเร็ว แบบไม่มีการยั้งไม่มีการชะลอ...มันตรงดิ่งเข้ามา...

หัวเรือขนาดยักษ์จึงพุ่งชนเปรี้ยงเข้าตรงกลางลำเรือหางยาวอย่างสุดแรง...!!!

เด็กทั้ง 7 ชีวิต รวมทั้งคนขับเรือหางยาว ต่างตกลงไปในแม่น้ำทันที!...

ความแตกตื่นโกลาหลที่ทำน้ำบังเกิดขึ้นทันที เสียงหวีดร้องของหลาย ๆ คน
ที่กำลังยืนรอเรือ ในขณะที่หลาย ๆ คนพุ่งตัวลงน้ำ เพื่อช่วยเด็ก ๆ กันอย่างรีบด่วนที่สุด...

ทั่วทั้งคุ้งน้ำ เต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน มันเป็นวินาทีแห่งการเฉียดเป็นเฉียดตาย...ผู้ช่วยเหลือต่างแหวกว่าย และควานหาเด็ก ๆ กันอย่างสุดชีวิต ในขณะที่ผู้ที่ยืนอยู่บนท่า ต่างกลั่นใจและภาวนาให้ทุกคนรอดปลอดภัย

เด็กคนแล้วคนเล่า ที่ถูกอุ้มขึ้นมานบนฝั่งล้วนแต่ปลอดภัย เสียงปรบมือให้กำลังใจ และขอบคุณครั้งแล้วครั้งเล่าจากผู้คนที่อยู่บนฝั่ง กระทั่งมีเด็กที่ช่วยขึ้นมาได้รวม 5 คน รวมทั้งตออยู่คนขับเรือ ที่ส่งเสียงล่ำลือบอกผู้คน ณ ที่นั้นว่า

“ยัง...ยังมีเด็กอีกสองคน...!”

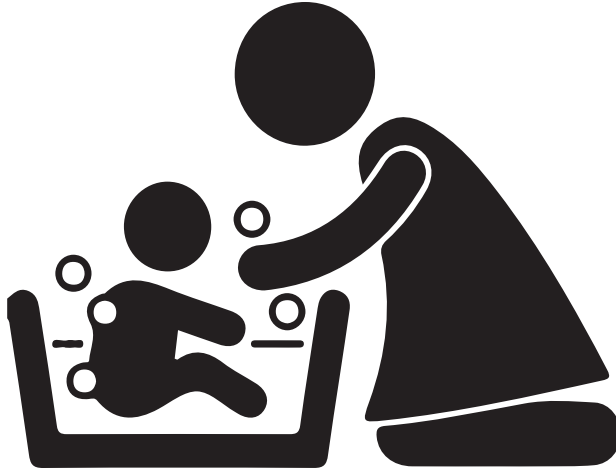
ขณะนั้นตำรวจและมูลนิธิป่อเต็กตึ๊งมาถึงพร้อมแล้ว นักประดาน้ำจากมูลนิธิฯ เริ่มดำดิ่งลงไปยังจุดเกิดเหตุ ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำ และเขม็งเครียดอีกครั้งหนึ่งของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ และของชาวบ้านในละแวกนั้น

กว่า 2 ชั่วโมงผ่านไป...ในที่สุดนักประดาน้ำ 2 นาย ก็แบกร่างของเด็กน้อยทั้งสองขึ้นมานบนฝั่ง เด็กผู้นำเวทนาทั้งสองก็คือ..พิม และ หนึ่ง ...ทั้งคู่เสียชีวิตแล้ว....

สภาพศพพบบาดแผลที่ศีรษะ หน้าผาก และปลายคาง อันเนื่องจากถูกขอบเรือกระแทกอย่างแรง ทั้งสองจมอยู่ใต้คลอง ซึ่งห่างจากจุดเกิดเหตุราว 20 เมตร และจมอยู่ในน้ำ ขาดอากาศหายใจนานเกินกว่าจะรักษาเยียวยาใด ๆ ได้

เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ควบคุมตัวคนขับเรือทั้งเรือใหญ่ และเรือหางยาวเพื่อทำการสอบสวนและดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

ลูกหน้าคว่ำ ในกะละมัง

เพราะผมทำท่าว่าจะตกชะด้วยซ้ำ
กำลังคิดอยู่เชียวว่าเดี๋ยวจะจุ่มยัยหนูไปซื้อกับข้าวที่ตลาด
เห็นที่จะต้องติดร่มกันฝนไปด้วย
..อ้อ...แล้วยังต้องไม่ลืมเก็บผ้าที่ตากชะก่อน
เพราะถ้าฝนตกลงมากก็มีหวังผ้าต้องเปียกเประเลอะ
จนต้องซักใหม่ตากใหม่อีกแม่ ๆ ...เมื่อคิดมาถึงตรงนี้...
สุนีย์ก็เกิดคิดถึงลูกสาวขึ้นมาอย่างจับใจ...

...แต่...คุณพระคุณเจ้า! เธอลืมฟังเสียงกริ่งกริ่งไปนานแค่ไหน
แล้ว...??? และเธอเผลอไปนานแค่ไหน...เธอก็ไม่รู้!

ปัญหาซ่อมท่อ-น้ำประปาไม่ไหล ดูเหมือนจะเป็นปัญหาอมตะที่อยู่คู่ กทม. ไม่ว่าจะยุคนี้หรือยุคไหน แม้แต่หมู่บ้านใหญ่ ๆ กลางเมืองอย่างย่านอ่อนนุชที่ศูนย์อาศัยอยู่นี้ก็ไม่พ้นต้องเจอกับปัญหาน้ำไหลไฟดับ ปีละหลายหนเพียงแต่งวดนี้ปัญหามาจากการซ่อมท่อในหมู่บ้าน

นับว่าเป็นการซ่อมใหญ่ ชาวบ้านจึงต้องเดือดร้อนกันหลายวัน แต่ยดีที่มีการปล่อยน้ำเป็นบางช่วงบางเวลา ทำให้ชาวบ้านยังมีเวลาได้รองน้ำไว้ใช้ดื่ม ใช้อาบใช้ล้าง

ดังนั้น ในช่วงนั้น บ้านใกล้เรือนเคียงล้วนเต็มไปด้วยภาชนะใส่น้ำ ไม่ว่าจะเป็นโอ่ง ตุ่ม ไท หรือ กะละมัง

เช่นเดียวกับที่บ้านของสุนีย์ ที่รองน้ำไว้เต็ม 2 ตุ่มหน้าบ้าน นอกจากนั้น ในบ้านยังมีโอกราว 4 กะละมัง ขนาดสูงราว 1 ศอก ส่วนความกว้างไม่ต้องพูดถึง มันกว้างพอที่จะให้เด็กโตลงไปนอนเล่นน้ำได้อย่างสบาย ๆ

ซึ่งจะว่าไป นี่ก็คือกะละมังใบโปรดของมิลค์ ลูกสาววัย 8 เดือน เพราะนอกจากแม่จะใช้น้ำจากกะละมังใบนี้เพื่อล้างก้นให้ลูกแล้ว หนูมิลค์ยังชอบให้แม่พามาอาบน้ำ แช่น้ำเล่น ในกะละมังใบโปรดใบนี้อีกด้วย

เข้านั้น สามีเพิ่งออกไปทำงาน (ช่างแอร์) ตามปกติ สุนีย์ก็ทำหน้าที่แม่บ้านเหมือนเคย โดยมีรายการงานบ้านที่ยาวเป็นหางว่าว ตั้งแต่กวาดบ้าน ถูบ้าน ล้างถ้วยล้างชาม ซักผ้า รีดผ้า ฯลฯ..

ในขณะที่เดียวกันก็ต้องคอยดู เจ้ามิลค์ลูกสาวคนเดียว วัย 8 เดือนที่กำลังสนุกกับการคลานตัวมเตี้ยมทั่วบ้าน ซึ่งนั่นได้ทำให้เธอห่วงหน้าพะวงหลังไปหมด ต่อมาเธอก็คิดกลวิธีที่จะได้ทำงานบ้านไปด้วย ในขณะที่เดียวกันก็จะได้รู้ตลอดด้วยว่าเจ้ามิลค์กำลังคลานอยู่หนใด นั่นคือการใส่ก๊อไล่อัดเข้าให้ลูกสาว

เข้านี้สุนีย์จึงล้างจานไปด้วย (ล้างจากกะละมังที่รองน้ำไว้แล้ว) ฟังเสียงกริ่ง ๆ กริ่ง ๆ ที่ซอเท้าของลูกสาวไปด้วย ล้างจานเสร็จก็ไปเอาผ้าที่เครื่องซักผ้าซักเสร็จแล้ว

นำมาตากหน้าบ้าน สุนีย์เงยหน้ามองหาแดดในวันครีမ်ฝน แล้วก็บ่นอยู่ในใจว่าเห็นทำ
วันนี้ผ้าจะแห้งช้าแน่ ๆ เลย

เพราะฝนทำท่าว่าจะตกซะด้วยซ้ำ กำลังคิดอยู่เฉยๆว่าเดี๋ยวจะอ้อมยัยหนูไปซื้อ
กับข้าวที่ตลาดเห็นทีจะต้องติดร่มกันฝนไปด้วย...อ้อ...แต่ก็ยังต้องไม่ลืมเก็บผ้าที่ตากซะก่อน
เพราะถ้าฝนตกลงมากก็มีหวังผ้าต้องเปียกเปรอะเลอะจนต้องซักใหม่ตากใหม่อีกแน่ ๆ ...
เมื่อคิดมาถึงตรงนี้... สุนีย์ก็เกิดคิดถึงลูกสาวขึ้นมาอย่างจับใจ...

...แต่...คุณพระคุณเจ้า! เธอลืมฟังเสียงกริ่งกริ่งไปนานแค่ไหนแล้ว...??? และเธอ
เผลอไปนานแค่ไหน...เธอก็ไม่รู้!...

สุนีย์จึงรีบวิ่งเข้าไปในบ้าน แต่แล้วเธอก็ต้องชะงักทันทีที่เดินผ่านหน้าห้องน้ำ
เมื่อเดินเข้าไปในห้องน้ำ สิ่งที่สุนีย์เห็นเต็ม ๆ ตาก็คือ ...มิลค์นอนคว่ำหน้าแน่งศีรษะจุ่ม
ลงไปใ้ในกะละมังที่ปริ่มน้ำ

มิลค์อยู่ในสภาพนั้นนานแค่ไหนไม่มีใครรู้ แต่เมื่อเธออ้อมตัวลุกขึ้นมา เด็กน้อย
มีเนื้อตัวที่ซีดเซียว ท้องบวม สุนีย์รีบจับลูกขึ้นพาดบ่า-กอดอก เพื่อจะเอาน้ำออกมา ขณะ
เดียวกันก็ตะโกนเรียกคุณลุงคุณป้าข้างบ้านให้ช่วยพาลูกไปส่งที่โรงพยาบาล

แม้ระยะทางระหว่างบ้านถึงโรงพยาบาลจะไม่ไกลนัก แต่รถราที่ติดเป็นตังเม
ทำให้ผู้ที่นั่งอยู่ในรถต้องร้อนรุ่มเป็นไฟรุมเพราะทุกวินาทีที่ผ่านมา มันหมายถึง
ความเป็นความตายของลูก

เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ตามตัวของเด็กมีเจ้าเชื้อเขวขึ้น แพทย์และพยาบาลใช้เครื่อง
ดูดเสมหะ บีมหัวใจ กระทั่งบีมขึ้น จึงใส่ท่อช่วยหายใจ แล้วส่งไปที่ห้องไอซียู

หนุมิลค์นอนนิ่งอยู่ในไอซียู 7 วัน จากนั้นเกิดมีอาการติดเชื้อที่ปอด แพทย์รักษา
โดยการเจาะคอ แล้วเริ่มทดลองให้อาหาร ปรากฏว่ามิลค์รับอาหารได้ดีเริ่มมีอาการดีขึ้น
มือเริ่มขยับได้ บางครั้งก็ยังส่งเสียงครางเบา ๆ

2 เดือนผ่านไป สุนัขที่เฝ้าลูกตลอดรู้สึกลูกจะเติบโตขึ้น (ตัวยาวขึ้น) แต่หลังจากนั้น...ลูกก็มีแต่ทรุดลง..ทรุดลง...แล้วในที่สุด ลูกน้อยก็สิ้นลมในเวลาเที่ยงเศษของวันอาทิตย์

ชน

น้องอัน วัย 5 ขวบ ซึ่งอยู่บนชั้น 5 ของคอนโดแห่งหนึ่ง
ขณะนั้นน้องอัน และพี่สาววัย 7 ขวบ น้องสาววัย 4 ขวบ
ตกลงกันว่าจะเล่นซ่อนแอบกัน โดยพี่สาวเป็นคนปิดตา
แล้วน้องทั้งสองเป็นฝ่ายซ่อน จากนั้นทั้งพี่สาวและน้องสาว
ก็ช่วยกันหาน้องอัน แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ
กระทั่งเมื่อเดินขึ้นไปบนชั้นลอยแล้วชะเง้อออกไป
มองนอกหน้าต่างหลังบ้าน...ก็ได้พบ...
น้องอันนอนนิ่งอยู่บนพื้นเบื้องล่าง
ในสภาพเลือดจากศีรษะนองเต็มพื้น.....

“ชน” ความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง อากาศที่อยู่ไม่สุข แต่ชอบจับโน้นจับนี่ไปเรื่อย (เช่น ชนเหมือนลิง)

ถ้าจะว่ากันตามประสาพ่อแม่ ที่เลี้ยงลูกมาแล้วหลายคน เด็กวัยชน ก็คือเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 1 ถึง 5 ขวบ เรียกได้ว่าตั้งแต่ 1 ขวบ (วัยเตาะแตะ) จนถึง 5 ขวบ (วัยอนุบาล) เรียกว่าตั้งแต่เริ่มเดินได้ กระทั่งสู่วัยเข้าเรียนชั้นประถม กันเลย

เมื่อลูกเริ่มเดินได้ แม้จะยังไม่ค่อยคล่อง แต่เขาก็พร้อมจะเป็น “นักสำรวจตัวน้อย” อยู่ตลอดเวลา แถมเป็นนักสำรวจที่ถือเอาเรื่องชะงัดด้วยสิ...สั่งให้ทำหรือไม่ให้ทำไร เจ้าหนูจอมซำซ่าของเราเป็นต้องพรวดพราดแต่คำว่า “ไม่” หรือ “ไม่ ๆ ๆ ๆ ๆ !” ลูกเดียว

คุณปู่ ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่มีลูกในวัยชน ที่เธอเองยังบอกว่า “ชนยิ่งกว่าลิงชะอีก” ตั้งแต่พอเริ่มเดินได้ กระทั่ง 3 ขวบ ขนาดคุณปู่ก็ยังเลี้ยงเองดูแลเอง นื่องปอนจอมชนก็ยิ่ง หัวโน-เข้าถลอก อยู่บ่อย ๆ

แต่มาเมื่อ 3-4 วันก่อน ที่เธอต้องเริ่มช่วยสามีหารายได้เพิ่มด้วยการขายข้าวแกงหน้าบ้าน สามีจึงต้องขอให้คุณแม่ (คุณย่าของปอน วัย 70 เศษ) จากต่างจังหวัด มาช่วยดูแลหลาน ก่อนที่เจ้าจอมชนจะเข้าเรียนอนุบาลในอีก 2 เดือนข้างหน้า

ด้วยความรักและห่วงใยหลานอยู่แล้ว คุณย่าก็เอาใจใส่หลานเป็นอย่างดี ชนิดไม่ให้ไตไร่ไม่ไห้ตอม แต่เจ้าปอนนั้นกลับรู้ทัน จึงฉวยจังหวะที่คุณย่าเพลอส์ปหงก (คงเหนื่อยที่ต้องวิ่งไล่จับหลานทั้งวัน) ด้วยการปิ่นเกล้า แล้วก้าวขึ้นไปบนโต๊ะ จากนั้นก็กระโดดลงมาซำแล้วซำเล่า (เลียนแบบไอ้มัดแดงในทีวี) และแล้ว...ก็เจ็บอีกจนได้ นั่นก็คือน้องปอนขาพลิกเมื่อโดดถึงพื้น แคมศิระษะก็พลังไปไกลพื้นอีกด้วย

เย็นนั่นเอง คุณปู่จึงพาน้องปอนมาพบคุณหมอ เพื่อตรวจแผลเข้าถลอกที่คุณแม่ใส่ยาและปิดแผลในเบื้องต้นแล้ว และยังอยากให้คุณหมอตรวจดูศิระษะของลูกชายด้วยว่า เป็นอันตรายอย่างไรหรือไม่.....

กรณี น้องปอนจะว่ายโขดก็ว่ายได้ เพราะเพียงเข้าถลอกหัวโน ในขณะที่ยังมีเด็ก วัยชนอีกมากมาย ที่หากผู้ใหญ่ไม่รู้จัก “ปลอดภัยไว้ก่อน” ก็มักจะลงเอยด้วยความเศร้า สลด เช่น...

ราว 6 โมงเย็น ที่ห้องนอนของน้องอัน วัย 5 ขวบ ซึ่งอยู่บนชั้น 5 ของคอนโด แห่งหนึ่ง ขณะนั้นน้องอัน และพี่สาววัย 7 ขวบ น้องสาววัย 4 ขวบ ตกลงกันว่าจะเล่น ช้อนแอบกัน โดยพี่สาวเป็นคนปิดตา แล้วน้องทั้งสองเป็นฝ่ายซ่อน

เมื่อพี่สาวเปิดตา แล้วเริ่มหาน้อง ก็ได้พบน้องสาวที่ได้เพียง

จากนั้นทั้งพี่สาวและน้องสาวก็ช่วยกันหาน้องอัน แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ เด็กทั้งสอง จึงวิ่งไปบอกน้าสาวซึ่งขณะนั้น กำลังนั่งเล่นอยู่ที่เก้าอี้ม้าหินหน้าบ้าน น้าสาวจึงเดินหา น้องอันทั่วบ้านก็ไม่พบ

กระทั่งเมื่อเดินขึ้นไปบนชั้นลอยแล้วจะเง้อออกไปมองนอกหน้าต่างหลังบ้าน... ก็ได้พบ...น้องอันนอนนิ่งอยู่บนพื้นเบื้องล่าง ในสภาพเลือดจากศีรษะนองเต็มพื้น.....

เหตุแห่งการเสียชีวิตของน้องอันก็คือ...เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า...ในขณะที่เด็ก ทั้งสามเล่นช้อนแอบกัน น้องอันขึ้นไปยืนบนเตียง ที่ตั้งชิดติดหน้าต่าง (ประเภทกระจก บานเลื่อน ไม่มีเหล็กคัต) น้องอันได้เปิดหน้าต่างบานเลื่อนออก (โดยผู้ใหญ่อาจจะลืมล็อก หรือเด็กอาจจะเปิดล็อกเองก็ได้)

จากนั้นน้องอันขึ้นไปนั่งที่ขอบหน้าต่าง แล้วเลื่อนผ้าม่านมาบังตัวเพื่อซ่อนตัว ไม่ให้เห็น...แล้วก็หงายตกลงไปกระแทกพื้นเบื้องล่าง

ซึ่งถ้าคุณลองพลิกข่าว นสพ.กรณี “เด็กตกตึก” ในหลายราย ก็จะพบว่าสิ่งที่ คล้ายกันก็คือ

- 1...ลูกอยู่ในวัยซน
- 2...มักตั้งสิ่งของเครื่องใช้ (เตียง, ตู้, โต๊ะ, ชุดเครื่องเสียง, ทีวี ฯลฯ) ชิดติดหน้าต่าง
- 3...หน้าต่างนั้นเป็นแบบบานเลื่อน และไร้เหล็กดัด

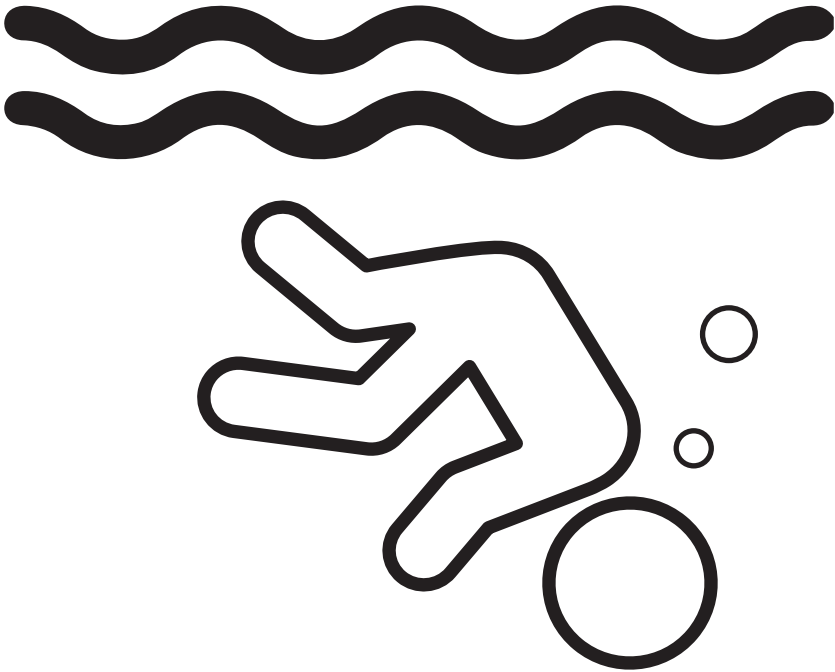
การป้องกันระมัดระวังให้ลูกรักปลอดภัยจึงไม่ใช่การคอยดูท่าห้ามปราม ไม่ให้วิ่ง ไม่ให้เล่น หรือให้หนึ่งนึ่ง ๆ เป็น “เด็กสตาฟ” แต่ควรส่งเสริมให้เล่น ให้ออกกำลังกาย ภายใต้การดูแลอย่างไม่ให้คลาดสายตาของพ่อแม่ หรือผู้ใหญ่ที่ดูแล

และอีกข้อหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่ยังอยู่ในวัย “กลัวการพรวดจากเป็นที่สูง” (วัยที่ต่ำกว่า 4 ขวบ) ก็คือ...

นอกจากสายตาของผู้ใหญ่ จะต้องไม่คลาดจากเด็กแล้ว “พ่อแม่ หรือผู้เลี้ยงดู ก็ต้องอย่าคลาดจากสายตาของเด็กด้วย!” มิเช่นนั้น ...เขาจะตกใจกลัว จะร้องไห้จ้า และออกเดินตามหาพ่อแม่หรือคนที่เขารัก เดินพละ่านไปอย่างขวัญเสียกระทั่งอาจพลัดพลั้ง และ... พลัดตกลงมาจากที่สูง.... !!!

เหตุที่ทำให้เด็กไทย

จมน้ำตาย

เหตุที่เด็กกลายเป็นเหยื่อจมน้ำ...

1) อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เสี่ยง

ส่วนใหญ่แล้วเด็ก ๆ จะอาศัยอยู่ใกล้แหล่งน้ำ (ห้วย, หนอง, คลอง, บึง, เขื่อน, บ่อน้ำ หรือ สระว่ายน้ำ โดยเฉพาะเมื่อดูจากสถิติที่ยังชัดเจน (เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี จมน้ำตายในบ้าน รอบบ้าน หรือละแวกบ้าน ถึง 94% โดยจมน้ำในบ้าน เช่น สระว่ายน้ำ, อ่างอาบน้ำ, กะละมัง หรือ ถังน้ำ 8% จมในคลอง, แม่น้ำ 44% บ่อน้ำ, คูน้ำ, ร่องน้ำ 47%)

2) สภาพครอบครัวที่เสี่ยง

มีไม่น้อยเลยที่เด็กอยู่ในบ้านที่พ่อ หรือ แม่ หรือ ทั้งพ่อและแม่ไม่มีเวลาดูแลลูกอย่างใกล้ชิด อาจด้วยเพราะความจำเป็นในการทำมาหาเลี้ยงชีพ หรือเพราะการหย่าร้าง แยกทางกัน และโดยมากเด็กจะอยู่ในการดูแลของผู้ที่ชราภาพ (ปู่, ย่า, ตา, ยาย, ทวด) หรือผู้ที่ยังเยาว์วัย (อายุไม่ถึง 20)

เกิดเหตุอะไรขึ้น-ก่อนที่จะจมน้ำ?

1) เพียงพอเธอช่วยนะ... (38%)

มักเกิดขึ้นกับเด็ก 6 เดือน - 3 ขวบที่ปกติจะมีผู้ใหญ่ดูแล แต่ก่อนเกิดเหตุผู้ดูแลพอเธอ เลินเล่อ

- **เด็กวัย 6 เดือน** แม่หลังกกลางวันพร้อมลูกน้อย โดยเปิดประตูหลังบ้านไว้ ทั้ง ๆ ที่หลังบ้านเป็นคลอง เมื่อแม่จ้วเจียตื่นขึ้นมาไม่เห็นลูก จึงรีบเดินไปที่หลังบ้านก็พบลูกน้อยนอนคว่ำหน้าลอยอยู่ในน้ำ
- **เด็กวัย 1 ขวบ 5 เดือน** หน้าบ้านเป็นบ่อเลี้ยงปลาบริเวณรอบ ๆ บ่อเป็นพวงยูงขึ้นรกเรือ น้ำสาวกำลังเล่นกับหลานที่หน้าบ้าน สักครู่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังจากในบ้าน น้ำสาวจึงเดินเข้าไปรับ โดยปล่อยให้หลานเล่นอยู่ตามลำพัง เมื่อคุยโทรศัพท์เสร็จเดินออกมา ปรากฏว่าหลานหายไป เมื่อออกตามหา ก็พบว่าไม่ได้หายไปไกล แต่ลอยหน้าคว่ำอยู่ในบ่อปลาตัวเอง
- **เด็กวัย 1 ขวบ 10 เดือน** หลังบ้านเป็นบ่อน้ำกว้าง 1 เมตร ไม่มีฝาปิด แต่มีไม้พาดปากบ่อเพื่อไว้ยัดตักน้ำ วันนั้นคุณยายจะไปซื้อผักที่ตลาด จึงฝากให้คุณน้า (นักเรียน ม.3) ช่วยดูแลหลานวัย 1 ขวบ 10 เดือน อาจเพราะเห็นว่าหลานซนสุด ๆ กลัวคุณน้าจะดูแลไม่ไหวคุณยายจึงใช้ผ้าขาวม้าผูกขาเล็ก ๆ ของหลาน แล้วผูกอีกด้านไว้กับเสาในบ้านในขณะที่หลานกำลังนอนหลับ เมื่อยายออกจากบ้านไป...คุณน้าวัยละอ่อนจึงเข้าห้องนอนเพื่อนั่งทำการบ้าน ครูใหญ่จึงเดินมาดูหลานที่เสียบ้านก็ปรากฏว่า...หลานหายไป! น้ำเดินออกไปหาที่หลังบ้านก็พบว่าหลานนอนตัวลอยอยู่ในบ่อน้ำหลังบ้าน
- **เด็กวัย 1 ขวบ 1 เดือน** น้ำสาวนอนกอดหลาน (1 ขวบ 1 เดือน) แล้วหลับด้วยกันทั้งคู่ ครูใหญ่น้ำสาวตื่นขึ้นมาก็ไม่พบหลานจึงเดินสำรวจนหารอบบ้าน ก็ไม่พบกระทั่งมาเจอในห้องน้ำ หลานอยู่ในสภาพขาทั้งสองชี้ขึ้นบน...ส่วนศีรษะที่มกลงไปในถังน้ำ
- **เด็กวัย 2 ขวบ 1 เดือน** แม่ลูกนั่งกินข้าวด้วยกันที่หน้าบ้าน พอตีแม่ก็นึกขึ้นมาได้ว่า ละครทีวีเรื่องโปรดกำลังออนแอร์ จึงรีบเดินเข้าบ้านไปเปิดทีวี ปล่อยให้ลูกน้อยนั่งกินข้าวคนเดียว ในขณะที่แม่กำลังดูละครอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น คุณย่าที่เพิ่งตื่นแล้วเดินมารับลมอยู่ที่ห้องนอนชั้นบนเมื่อมองออกไปที่นอกหน้าต่างก็แทบช็อก! เพราะยามองเห็นหลานรักหน้าคว่ำลงไปในกะละมังล้างจาน...

2) คิดไม่ถึงว่า สภาพแวดล้อมแถว ๆ บ้านจะเป็นอันตรายต่อเด็ก... (47 %)

นั่นคือการมองโลกในแง่ดีจนเกินไปแล้วก็เป็นที่มาของการปล่อยปละละเลยจนเกิดเหตุร้ายอย่างไม่คาดคิด

- **เด็กวัย 4 ขวบ** วิ่งเข้าบ้านโดยลืมรองเท้าไว้ที่บ้านญาติแม่จึงสั่งให้รีบไปเอารองเท้า เด็กหายไปกว่า 2 ชั่วโมง เมื่อแม่ออกตามหา ก็พบเด็กจมน้ำ นอนแน่นิ่งอยู่ในบ่อปลา
- **เด็กวัย 6 ขวบ 1 เดือน** เด็กกำลังเล่นซ่อนปลาซ่อนกุ้งที่ทุ่งนาแถวบ้าน ครูต่อมาฝนก็เทกระหน่ำลงมา ทำให้พื้นลื่น เด็กจึงลื่นไถลตกลงไปในบ่อน้ำ
- **เด็ก 4 ขวบ 11 เดือน** ทางเดินในหมู่บ้านเป็นสะพานไม้พาดเหนือคลอง เด็กร้องบอกป้าว่าอยากจะไปหาแม่ที่กำลังขายของอยู่ในตลาด ป้าบอกให้เดินออกไปก่อน เตียวป้าจะเดินตามออกไป สักครูเดียวเมื่อป้าเดินตามไป ก็ไม่เห็นหลาน แต่สิ่งที่พบก็คือ...รองเท้าแตะ 1 ช้างซึ่งเป็นของหลาน ป้าว่าอย่าไปเป็นจิ้งจอกเรียกให้คนช่วย มีชายหนุ่มวิ่งออกมาจากบ้าน แล้วช่วยงมหาเด็กอยู่เกือบชั่วโมง จึงพบหลานที่ลอยน้ำออกไปไกลจากจุดที่เจอรองเท้าแตะ หลานอยู่ในสภาพสิ้นสติ และเสียชีวิตในเวลาต่อมา
- **เด็ก 10 ขวบ 6 เดือน** เด็กชายเดินตามหลังปู่ เมื่อเดินมาถึงบ้านย่าก็ถามปู่ว่า “ทำไมหลานไม่เดินกลับมาด้วย?!!” ปู่ถึงกับง...และบอกว่าก็เดินตามหลังกันมาเห็นอยู่หลัง ๆ ย่าตกใจมาก เพราะรู้ยู่ว่ปู่เป็นโรคหูตึง ย่าจึงรีบเดินออกไปดูที่ทางเดิน (เป็นสะพานไม้ที่ทอดยาวเหนือน้ำ) พบแคร่งงเท้าฟองน้ำของหลาน ย่าจำได้แม่น เพราะหลานชอบเขียนวันเดือนปีที่ซื้อไว้บนรองเท้าเสมอ ย่าจึงตะโกนเรียกเพื่อนบ้านให้ช่วยลงน้ำหาหลานให้ด้วย ชาวบ้านราว 4-5 คน ช่วยกันลงไปงม ราว 1 ชั่วโมงก็พบหลานชายที่ลอยออกไปไกล เมื่อไปส่งที่โรงพยาบาล คุณหมอบอกว่าหลานเสียชีวิตแล้ว

3) สาเหตุจากการเล่นน้ำ หรือ ว่ายน้ำ... (15%)

อายุเฉลี่ยของเด็กที่จมน้ำเสียชีวิตด้วยเหตุนี้ อยู่ที่ 9.4 ขวบ (หรืออยู่ในระหว่าง 5-14 ปี)

- **เด็ก 7 ขวบ** หลังเลิกเรียนเด็กไปเล่นในคลองกับเพื่อน ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังว่ายน้ำไม่เป็น แต่อาศัยเอามือจับข้างสะพาน แล้วเขยิบตัวไปเรื่อย ๆ แต่วันนั้นน้ำแรงมาก แล้วในที่สุดน้ำก็ซัดเด็กชายจนจับสะพานไว้ไม่อยู่...และพลัดหายไปกับสายน้ำ...
- **เด็ก 9 ขวบ** ทั้งที่แม่ห้ามหนักหนาว่าอย่าไปเล่นน้ำแถวท่าเรือแต่เด็กก็หนีไปเล่นกับเพื่อนจนได้ เด็กว่ายน้ำไม่เป็นจึงเกาะเชือกที่ผูกอยู่ระหว่างเรือกับตลิ่ง วันนั้นเด็ก ๆ เล่นกันอย่างสนุกสนาน จนน้ำขึ้นทำให้เชือกนั้นหย่อนลงไปใต้น้ำ
- เด็ก ๆ ทั้งหมดจึงจมน้ำไปใต้น้ำ ทั้งคนที่ว่ายน้ำไม่เป็นและพอจะว่ายน้ำได้ แต่สุดท้ายเด็กทั้งสามคนเสียชีวิตทั้งหมด
- **เด็กวัย 14 ปี** เพื่อนเห็นเด็กที่ไปว่ายน้ำด้วยกันเอามือไขว่คว้าอากาศ และดีน้ำอย่างโกลาหล จึงคิดว่าคงแกล้งจมน้ำเพื่อให้คนอื่นตกใจ จึงทำเฉยไม่สนใจ จนกระทั่งเห็นจมน้ำลงไปและลงไปนานกว่าปกติ จึงรีบว่ายน้ำเข้าไปหา จึงได้รู้ว่าเพื่อนจมน้ำจริง ๆ

ขอบคุณผู้มีส่วนสำคัญ

- รองศาสตราจารย์ นายแพทย์อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์ ผู้อำนวยการสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล / หัวหน้าศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- นายประจวบ ผลิตผลการพิมพ์ ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- นางสาวกรวิการ์ บุญदानนท์ ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- นางสาวนุจนา กันแก้ว ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- ว่าที่ร้อยตรีจตุรงค์ ศิริบรรณากุล ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- นายวุฒิพงษ์ เพ็ญมณีรัตน์ ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- นายธนา วิโรจน์นุกุลกิตติ ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- นางสาวกนิษฐา กัตัญญดาภรณ์ ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- ศูนย์วิจัยสถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล
- ศูนย์สุขภาพครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตอำนาจเจริญ
- มหาวิทยาลัยมหิดล
- ขอขอบพระคุณ แหล่งข่าวจากสื่อต่าง ๆ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้อยู่ในเหตุการณ์ และ...คุณพ่อคุณแม่ผู้สูญเสียทุกท่าน...

“ขอให้ลูกของฉัน..เป็นรายสุดท้าย!”

เกมเฝ้าแต่คิดถึงแม่อยู่ทุกคืนวัน แม้หลายปีผ่านไปแม่ไม่ได้มาหาเกม อย่างดีก็โทรเข้ามือถือของดา แล้วถึงจะได้คุยกับแม่แค่วันไม่กี่ประโยค เฟซบุ๊กของแม่จึงเป็นหนทางเดียวที่เขาได้เข้าไปส่องทุกวัน ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่ารูปน้องสาวตัวน้อยคนละพ่อที่ถ่ายเดี่ยวบ้าง ถ่ายเซลฟี่คู่กับแม่บ้าง

“เวลาที่เิ่งเดินบนรางรถไฟ เิ่งจะต้องไม่เอาแต่ใจลอย เพราะจะไม่ได้ยินเสียงรถไฟที่กำลังวิ่งอยู่ข้างหลัง ผลอ ๆ โดนชนตายไปแล้วก็ยังไม่รู้เลยว่าตายเพราะอะไร”

“ลูก ๆ นอนอยู่ข้างบน!!” อนุช้พูดกับตนเอง แล้วรีบวิ่งไปที่บันได แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อพบว่าบันไดทุกขั้นถูกเพลิงนรกยึดครองไปหมดแล้ว สิ่งที่เธอคิดได้ในช่วงเวลานั้นก็คือ การคว่ำผ้าห่มผืนหนา แล้วชูปน้ำเปียกชุ่ม ก็น่าจะไอบตัวเธอให้รอดจากกองไฟ เพื่อขึ้นไปหาลูก ๆ ทั้งสามลงมาได้อย่างปลอดภัย แต่แล้ว...ในขณะที่อนุช้กำลังเปิดน้ำเพื่อราดรดผ้าห่มอยู่นั้น ควินไฟมรณะกำลังคละคลุ้งและสืบคลานตามเธอมาในห้องน้ำจนดำมืด

7 วันแล้วที่ตั้มยังอยู่ในสภาพเสลิมเสลือ ขยับตัวไม่ได้ แพทย์ได้ทำการต่อท่อช่วยหายใจ แล้วให้อาหารทางสายน้ำเกลือ ยายบัวอยู่เฝ้าตั้มทุกวัน แม้หลานอยู่ในสภาพเป็นเจ้าชายนีทรา แต่ยายก็พยายามพูดคุยกับหลาน เพื่อหวังให้หลานฟื้นคืนสติ และพูดจาตอบโต้กับยายบ้าง วันนั้นยายพูดกับตั้มที่นอนไร้สติอยู่บนเตียงว่า... “ยายรักตั้มมาก หลานเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของยาย ยายขอโทษที่ดูแลตั้มไม่ดี...ยายผิดเอง.....” ตั้มแสดงอาการตอบรับยาย ด้วยน้ำตาที่ไหลหยาดลงมาสองข้างแก้ม

สามารถดาวน์โหลดรูปเล่ม
โดยสแกน QR Code

